

Một Phút Cô Đơn

Contents

Một Phút Cô Đơn	1
1. [cover] -yoonsic	1
2. Chap 1	3
3. Chap 2	5
4. Chap 3	8
5. Chap 4	13
6. Chap 5	17
7. Chap 6	22
8. Chap 7 End	27

Một Phút Cô Đơn

Giới thiệu

Mùa đông vừa sang sáng nay, chợt thấy cô đơn ủa về. . . . Mùa trước mình vẫn có nhau, đùa vui cù

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mot-phut-co-don>

1. [cover] -yoonsic

MỘT PHÚT CÔ ĐƠN

Tác giả : Phù Tô Lục

Edit : Yopeco

Disclaimer : Họ thuộc về nhau khi không còn tồn tại

Category: Romance , Drama

Couple: Yoonsic . Yulsic . Yoonhuyn

Rating : PG 15 (Cho chắc)

[TEASER]

Mùa đông vừa sang sáng nay, chợt thấy cô đơn ủa về Mùa trước mình vẫn có nhau, đùa vui cùng theo mây gió

.....

.....Mùa đông qua cơn gió lạ, tình đôi ta như chiếc lá Nhẹ rơi xuống rơi lững lờ, cùng dòng sông biết về đâu?

.....

Người hỡi, vì sao cách xa? Để ta tiếc thương ngày qua Vì em, vì em phải không? Ngồi khóc, khóc cho tình xa

.....

Làn gió mùa đông sáng nay, lạnh buốt con tim đại khờ Ngồi nhớ tình yêu chúng ta, giờ đã tàn theo mây gió

.....

Mùa đông qua cơn gió lạ, tình đôi ta như chiếc lá Nhẹ rơi xuống rơi lững lờ, cùng dòng sông biết về đâu?Lặng lẽ nhìn chiếc lá rơi, một phút cô đơn mình em Ngồi đếm thời gian cách xa, người đã không quay trở lại...

..... Người Đã Không Quay Trở lại

[PROGOLUE]

Nó ... Là đại tiểu thư giàu có, xinh đẹp, sống một cuộc đời buồn tẻ giữa bốn bức tường trong ngôi nhà xa hoa. Nó gặp Cậu, người đem ánh sáng đến cho cuộc đời Nó , người đã cho Nó một mục đích để sống. Và Nó yêu Cậu từ cái nhìn đầu tiên. “Ích kỷ của con người phải đến mức độ nào mới được coi là nhất?” Nó bất chấp ý muốn của Cậu, bất chấp Cậu đã có bạn gái, bất chấp tự tôn của chính mình để có được Cậu, để được nắm tay cùng Cậu đi một đoạn đường. Nhưng liệu Cậu có thể đáp lại tình yêu của Nó, cho Nó cái hạnh phúc mà Nó mong muốn? Vì một quyết định của Nó mà cuộc đời của nhiều người, của những người xung quanh họ, của Nó và cả của Cậu đều rẽ sang một hướng khác. Rồi cuối cùng ai mới là người thực sự có được hạnh phúc...

Cậu ... Là một công chức bình thường , cứ cho là có chút tài cán . Dung nhan khôi ngô tuấn mĩ cùng với lòng tự tôn ngút trời . Cậu hận Nó đến tận xương tủy vì đã chà đạp lên lòng tự tôn của Cậu . Cả đời Cậu ghét nhất là bị ai ép buộc , nhưng Nó là người ép buộc cậu , buộc Cậu cả đời phải gồng với Nó . Cậu chẳng phải sợ Nó hay nể nang gì Nó ... Chỉ là Cậu thương Bố Mẹ , sợ ông bà già cả không chịu được những ngồng cuồng của Nó ... Cậu chán ghét Nó như ghét một con hủ ngoài đường ... Cậu thề sẽ hận Nó , hận Nó đến khi Nó chết ... Nhưng Cậu có yêu Nó không thì chỉ Cậu mới biết ...

Cô ... Là bạn từ nhỏ của Nó . Là người chịu ơn của Bố Nó , cũng là người Bố Nó tin tưởng giao Nó ... Từ lúc biết nhận thức được thân phận của mình Cô luôn tự hứa rằng sẽ bảo vệ Nó . Ban đầu là vì răn dạy của Bố Nó , nhưng dần dần Cô nhận ra rằng sự quan Tâm của Cô đối với Nó không đơn giản chỉ là lời hứa với người mà mình mang ơn ...

Nàng ... Là mối tình đầu của Cậu ... Cũng yêu Cậu sâu sắc ... Nhưng Nàng lí trí hơn Nó ... Lí trí đến mức cực đoan ... Lí trí đến mức khi có được Cậu rồi Nàng vẫn chưa thỏa mãn với những gì Cậu cho Nàng ...

2. Chap 1

CHAP I : Jung Soo Yeon chẳng lẽ còn sợ tôi không có khả năng?

...

Lúc chiều trời đổ mưa, đường ướt nhớp nháp. Đúng sáu giờ, Nó choàng khăn ra cửa đón Yoona của Nó . Yuri đã nói sẽ đến đưa Nó đi nhưng Nó nhất nhất cự tuyệt , Nó không muốn những gì Nó vì chồng Nó lại có sự nhúng tay của người khác . Nó biết Yuri lo cho Nó nhưng đối với Nó , Cô mãi mãi chỉ như một người chị gái ...

Nếu không phải tại Cậu không thích có lẽ giờ này Nó đã sớm có mặt ở sân bay. Một tuần Cậu đi công tác đối với Nó đã là cực kỳ tra tấn, làm sao Nó còn có thể chịu đựng được lúc xuống máy bay người đầu tiên Cậu nhìn thấy lại không phải là Nó. Nhưng qua điện thoại, sự lạnh lùng của Cậu làm Nó chùn bước. Đã ba ngày nay Cậu không chịu tiếp điện thoại, không còn cách nào khác Nó đành phải nhượng bộ.

Rất chính xác, đúng 7h Yoona xuất hiện trong tầm mắt Nó, mặc áo khoác màu vàng nhạt Nó chuẩn bị cho Cậu. Nó tung tăng như con chim sẻ nhỏ chạy về phía Cậu , miệng hô to tên Cậu : “Yoongie, Yoongie.” . Đó là cái tên Nó đặt cho Cậu khi 2 người cưới nhau , mặc Cậu có chấp nhận hay không thì Nó vẫn cứ gọi Cậu với cái tên đó Nhìn thấy Cậu , Nó chỉ hận không phải ngay lúc này đang được nép vào lồng ngực Cậu , cảm nhận nhiệt độ cơ thể Cậu.

Cậu nghe thấy tiếng Nó, ngược mắt lên, có lẽ không nghĩ tới Nó sẽ ra đón, vẻ bình thản trong mắt lập tức chuyển thành lạnh nhạt, thấy Nó chạy về phía mình Cậu khéo léo chuyển người tránh cái ôm của Nó, bộc lộ rõ ràng sự chán ghét đối với vợ mình . Có lẽ Cậu, cả đời này, cũng không phải là nơi cánh chim mà Nó có thể trở về.

Nó thấy hết, cũng không muốn nói trắng ra, hướng chỉ đây cũng chưa phải đau thương gì, mặt dày dán sát vào tay Cậu , không ngừng kiên trì biểu lộ lòng mong nhớ của mình, “Yoongie , em nhớ Yoong.” Nó không thể ngừng nghĩ đến Cậu, người duy nhất Nó yêu cả đời này.

Người Nó ôm trong vòng tay chẳng hề đáp lại, cho dù chân thực rõ ràng đến thế, Nó vẫn không cảm nhận được bất kỳ độ ấm nào. Cậu lập tức gượng gạo dùng tay đẩy Nó ra xa, nét mặt không chút cảm xúc nói: “Về nhà đi!”

Nó vẫn tươi cười với Cậu như cũ, vì một câu về nhà đó, Nó biết Cậu chỉ là vô ý, càng biết rõ nếu như có ý thì cả đời Cậu cũng không thêm chọn. Nhưng dù đến giờ Nó vẫn luôn tình nguyện đổi trắng thay đen không biết mệt, lúc này đây cũng vẫn thấy khổ sở. Về nhà, Yoong ah , chúng ta về nhà thôi.

Tiếng nước chảy ào ào vọng ra từ phòng tắm, Nó chăm chú thu xếp lại hành lý của Yoona . Nó biết Cậu đi công tác không bao giờ mua quà cho Nó. Cậu luôn nói: “Jung đại tiểu thư có tiền có thế, có gì không mua được, có gì không chiếm được, cần gì phải làm chuyện thừa thãi, nhờ đến tôi”. Lúc nói lời này, giọng nói của Cậu có phần châm chọc, ánh mắt sắc bén. Bình thường Cậu rất ít khi nói với Nó như vậy, những lúc nghe thế Nó luôn thấy sợ hãi, Nó biết đây là vết thương đau đớn của Cậu. Cho dù Nó có muốn nói rằng, những thứ Nó mua được dù ngàn tốt vạn tốt, cũng không sánh bằng một cái tốt của Cậu , nhưng khi nhìn thấy Cậu cùng với ánh mắt xa lạ ngày thường, Nó cũng chỉ có thể chùn bước.

Cậu vẫn chưa quên cái cách Nó có được Cậu năm đó. “Có tiền có thế” thật ra chính là lời nói mỉa mai của Cậu.

Năm ấy, Nó cùng Appa tham gia đấu thầu một hạng mục. Ở đó Nó lần đầu tiên nhìn thấy Yoona. Lúc đó Cậu mặc vest, tự tin tỏa sáng như ánh mặt trời trước tất cả mọi người.

Nó đã từng đọc được trong một quyển sách tâm lý, cái gọi là tình yêu sét đánh chính là khi cả 2 đều đang ở trong thời kỳ động dục nhìn thẳng vào mắt nhau thì sẽ có tình yêu sét đánh.

Nó nghĩ ngày Nó nhìn thấy Yoona chắc là hormone của Nó tăng cao đột biến, giống như khi công chúa Bạch Tuyết gặp được bạch mã hoàng tử, Nó liền vội vàng vàng muốn Cậu nhớ kỹ mình. Nó nhớ sau khi buổi lễ kết thúc Nó liền mỉm cười bước đến trước mặt Yoona, ngay tại cửa hội trường, giống như con thú đang chờ con mồi sập bẫy.

Sau khi kết hôn, Yoona thường hay nói với Nó: “Jung Soo Yeon, nếu như lúc ấy tôi biết rõ cô để ý đến tôi, hơn nữa sẽ dùng cách thức xấu xa như thế để có được tôi, tôi thề khi đó tôi sẽ không nói với cô dù chỉ một câu”. Nhưng Nó chỉ cười cười, nói, “Yoongie ah , em yêu Yoong”, ngoại trừ mỗi phút mỗi giây biểu đạt tình yêu của Nó với Cậu, Nó đã không biết cần phải làm gì.

Sau lần gặp nhau đó Nó chùng Cậu trở thành những người bạn mới quen, nhưng Nó làm sao có thể dễ dàng chấp nhận một mối quan hệ bình thường thế. Lần đầu tiên từ khi sinh ra , Nó đòi Appa một thứ mà Nó muốn có. Có tiền có thể không phải là Nó, mà là Appa Nó , chủ tịch tập đoàn Jung Thị, người ở Đại Hàn Dân Quốc dưới một người trên vạn người. Tại Hàn Quốc không có chuyện gì ông không làm được, huống chi là thứ con gái cưng lần đầu tiên muốn có.

Nó thừa nhận bản thân tự biết cách làm của Appa có hơi quá nóng vội, nhưng lúc đó Yoona không có bất kỳ cảm xúc gì với Nó, mà Nó thì chỉ muốn được trở thành cô dâu của Cậu sớm hơn một chút. Nó không những không ngăn cản ngược lại còn vui mừng chờ đợi kết quả.

Trong hoàn cảnh Yoona cứng không nghe, mềm không nghe, Appa Nó buộc phải dùng đến thủ đoạn thô bỉ nhất, Appa cho người bắt cóc bố mẹ Yoona uy hiếp Cậu. Yoona vạn bất đắc dĩ mới phải chia tay Nàng và cưới Nó.

Nhưng để trả thù, trong lễ cưới, vào giây phút đeo nhẫn cưới cho Nó , Yoona nói: “Jung Soo Yeon, đừng nói sẽ yêu cô, cho dù là hạnh phúc tôi cũng sẽ không cho cô, tôi sẽ hận cô cả đời, cho đến ngày cô chết.” Chắc phải căm thù Nó đến cực độ, Cậu mới nói đến hận còn nói đến chết trong ngày cưới.

Nhưng Nó nhìn Cậu, mắt rơm rớm, nói: “Không sao, Yoongie ah , em yêu Yoong là được, hạnh phúc em cho là được rồi, chỉ cần Yoong ở bên cạnh em cho đến ngày em chết đó”

Nó gấp gọn từng chiếc quần áo một, quần áo lót, áo sơ mi, áo khoác, . . . Động tác còn thành thạo hơn cả nhân viên bán hàng chuyên nghiệp. Sau khi gả cho Yoona, Nó từ chỗ không lo ăn mặc, bắt đầu học cách làm một người vợ tốt công dung ngôn hạnh mẫu mực.

Yoona bước ra khỏi phòng tắm, chỉ quần mỗi một chiếc khăn tắm trắng tinh, gợi cảm vô cùng, không thèm liếc nhìn Nó đang ngồi xổm sắp quần áo bên cạnh, nằm thẳng lên giường. Nó không thể giả vờ như không có bất kỳ cảm xúc gì, vội vàng cất gọn quần áo của Cậu, tắm rửa xong cũng trèo lên giường. Chạm vào người Cậu, Nó như con rắn chui vào trong ngực Cậu , tay bắt đầu di chuyển trên đôi gò nhỏ gọn của Cậu , Cậu lại muốn đẩy Nó ra. Chưa từng có đêm nào Cậu ôm Nó ngủ. Nó lại kiên quyết không tha, môi dán sát vào ngực Cậu làm nũng: “Yoongie ah, có muốn em không?”

Nó không thể nói chuyện này với Cậu dưới ánh sáng ban ngày hoặc dưới ánh đèn sáng trưng, Nó chỉ dám hỏi Cậu lúc tối tắt đèn giờ tay ra cũng không thấy được năm ngón.

Yoona đương nhiên chán ghét vấn đề này của Nó, dùng sức muốn đẩy Nó ra khỏi vòng tay, nhưng Nó lại linh hoạt đưa tay luôn xuống hạ thể của Cậu sờ soạng. Rốt cuộc Cậu cũng bắt đầu có phản ứng, trở tay bắt lấy bàn tay không an phận của Nó, trợn to mắt nhìn Nó.

Nó cười khanh khách như con gà con, vô cùng vui vẻ, dán sát vào lồng ngực của Cậu bắt đầu giở trò xấu: “Yoongie ah, muốn em không?” Mọi người đều nói con người khi bị dục vọng chi phối là không có lý trí nhất, Nó hy vọng Yoona cũng có thể không có lý trí nói với Nó một câu: “Muốn”.

Nhưng Cậu chỉ đột ngột xoay người đè Nó xuống, trong mắt có dục vọng kìm nén, có phần uất, hơn nữa còn là chán ghét.

Nó trong mắt anh Cậu đau thương từ đó, cho dù là trong lúc này Yoona vẫn có thể tỉnh táo biết rõ Cậu hận Nó. Nó thậm chí muốn chạy trốn, nhưng theo bản năng vẫn quyết định đến gần. Ôm lấy eo Cậu, Nó để nước mắt chảy ngược lại trong lòng, có lẽ ngay từ lần đầu gặp mặt, Nó đã không có quyền rơi nước mắt.

Lại mở mắt ra, Nó đã mỉm cười sáng lạn. Yoona lại cực kỳ ghét Nó vô tâm vô phé như vậy. Như để trả thù, phút cuối cùng Cậu còn ghé vào tai Nó nói: “Jung Soo Yeon, cô chẳng qua cũng chỉ là thứ đàn bà đưa tới tận cửa.”

Đúng vậy, Nó chẳng qua là thứ đàn bà đưa tới tận cửa mà thôi, kể cả trong đêm tân hôn chẳng qua cũng là do chồng Nó bị Nó lén cho uống thuốc nên mới thật sự có quan hệ với Nó.

Nếu không phải vì tình thế bất đắc dĩ Nó cũng sẽ không làm như vậy. Nó đã thử tiếp cận lúc Cậu say không biết trời đất gì nhưng Cậu luôn nhận ra được mùi vị của Nó, luôn tránh xa Nó ngàn dặm.

Nó vạn bất đắc dĩ đành phải bỏ thuốc vào canh giải rượu của Cậu.

Không ngoài dự đoán, sáng hôm sau nó lại bị Yoona coi thường một lần nữa. Cậu nhìn bản thân mình cả người trần truồng, mặt lộ vẻ khinh bỉ nói với Nó: “Jung Soo Yeon, cô cần gì phải làm việc thừa thãi, chẳng lẽ còn sợ tôi không có khả năng?”

Nó lại có thỏa mãn sau khi chiếm được, như con mèo lười, lười biếng cười cười, lắc đầu, không đáng phải tranh luận. Cậu chắc là bị cách xử sự như thế của Nó khiến cho tức giận vô cùng mới dùng lời lẽ như vậy để giữ gìn tự tôn của mình.

Nhưng Yoongie à, Cậu thật sự có thể trong lúc tỉnh táo mình hẳn không có tác động gì từ bên ngoài, quan hệ với Nó sao?

Đáp án dĩ nhiên là không, cho nên làm sao nó có thể mạo hiểm.

TBC

3. Chap 2

CHAP II : Chín trăm chín mươi chín bước còn lại hãy để cho em

...

Khi tỉnh lại, trời mới tờ mờ sáng.

Nó luôn luôn thức khuya dậy sớm, thiếu ngủ, Yoona vì thế rất khó chịu với Nó. Bởi vì bắt đầu từ khi lấy Cậu, Nó vẫn luôn là người không thêm quan tâm đến cảm nhận của người khác, ở nhà bữa bãi tùy tiện. Nó không thích nằm ỉ trên giường. Nó có một thói quen là khi thức dậy rất ồn ào. Yoona bị Nó đánh thức xong luôn chăm chăm nhìn Nó, ánh mắt như dao, lời nói như tên, chỉ sợ Nó không thương tích đầy mình, Cậu nói: “Jung đại tiểu thư cô rồi rồi như vậy, chẳng lẽ ngay cả thời gian nghỉ cho người khác cũng không có à?”

Lúc trước Nó đã từng nói, Nó sợ Cậu gọi Nó là Jung đại tiểu thư, lạnh nhạt mà mất tự nhiên, châm chọc mà bài xích. Nó nở nụ cười, vô cùng tươi tắn. Nụ cười của Nó ai nhìn thấy đều phải thốt lên rằng “Ôi rạng rỡ hơn cả nắng mai chiếu rọi” ... Chỉ là dù chiếu sáng đến thế nào cũng không chiếu tới được tới tim Cậu... Nó dấn sát vào người Cậu: “Đánh thức Yoong à? Về sau em sẽ chú ý một chút, Yoong cứ ngủ đi, em đi chuẩn bị bữa sáng.” Sau đó trao cho Cậu nụ hôn buổi sáng. Mà Cậu mỗi lần đều hí hóp mắt, lau sạch nước bọt của Nó vờn trên môi Cậu, bực bội quay đầu ngủ.

Hôm nay có lẽ do âm thanh của Nó không lớn, không đánh thức được Yoona, Cậu vẫn đang say giấc, cánh tay trần đặt trên nệm, quay lưng về phía Nó an nhiên nằm ngủ. Nó khẽ khàng ngồi dậy, thò nửa người ra nhìn Cậu. Nó nhìn thấy gương mặt đó, lại không thể kiềm chế, cẩn thận rướn người, nhẹ nhàng cúi xuống hôn, trong lòng hét to: “Yoongie ah , em yêu Yoong, không có ai sẽ yêu Yoong hơn em.”

Hôn xong, Nó hài lòng thỏa mãn.

Rời giường chuẩn bị bữa sáng cho Cậu.

Yoona thích nhất là mì trộn thơm phức, một nắm mì, một chút bơ đậu phộng đã có thể khiến Cậu hài lòng, Nó nhớ lần đầu tiên lấy danh nghĩa bạn bè hẹn Cậu, Nó vốn đang ngồi ở bàn đặt trước trong khách sạn tốt nhất Seoul, đợi ăn một bữa thật ngon với Cậu.

Nhưng Yoona của Nó chính là đáng yêu như thế, lịch sự lễ phép như thế, biết nóng biết lạnh như thế, quan tâm người khác như thế, không kiêu ngạo sĩ diện, không xấu hổ, không ra vẻ. Cậu đứng trước mặt nó, áo sơ mi trắng xắn đến khuỷu tay quần tây, đơn giản gọn gàng. Cậu nhìn đại sảnh khách sạn xanh vàng rực rỡ cười: “Jung tiểu thư, hay là chúng ta đừng ăn ở đây đi.”

Nó đang say mê đắm chìm trong nụ cười của Cậu, lại nghĩ là Cậu muốn từ chối, vội vội vàng vàng nói: “Không sao, không sao.”

Vô cùng khẩn trương.

Nhưng Yoona vẫn nho nhã như cũ , “Cũng không phải ăn cơm với sếp, cần gì lãng phí như thế, khéo ăn xong bữa này cũng đi mất nửa tháng lương của tôi với cô đấy. Chúng ta đi tìm chỗ nào ăn đơn giản thôi. Đương nhiên nếu như đây là Jung tiểu thư dùng danh nghĩa nhân viên công ty với đơn vị công tác ăn cơm với tôi thì tôi sẽ chiều theo ý cô.”

A, bạn xem, Yoona, làm sao Cậu có thể không khiến cho lòng Nó rung động được. Cậu cũng biết rằng Nó, người trước mặt Cậu đây, dù ột năm 365 ngày, ngày nào cũng mời Cậu ăn bữa cơm xa xỉ như thế cũng không thể phá sản được. Cho nên Yoona, em yêu Yoong cũng có một phần lỗi của Yoong, nếu như Cậu không ưu tú như thế, nếu như lúc đó Cậu có thể thô bỉ, ngang tàn như tất cả bọn người mặt hạng trên thế giới này, Nó cần gì phải yêu Cậu, cần gì phải bắt chấp thủ đoạn có cho bằng được Cậu bên mình.

Mì trộn mặc dù đơn giản nhưng cũng không dễ làm. Lúc Nó mới bắt đầu làm món này, có khi cũng phải tốn mất vài xe mì sợi để tập thử. Mỗi ngày không có việc gì làm, nghiên cứu món ăn Yoona thích nhất đã trở thành thú vui duy nhất của Nó.

Đều nói quen tay hay việc, ông trời cũng không phụ người có lòng. Mi Nó làm, mặc dù Yoona chưa bao giờ khen ngợi, nhưng có thể từ cảm xúc hiếm hoi trên khuôn mặt Cậu nhìn ra được Cậu coi như hài lòng.

Làm mì trộn phải chú ý hai điều, đầu tiên là cách làm sao cho sợi mì ngon vừa miệng, thứ hai là bơ đậu phộng phải giữ nguyên được hương vị ban đầu, phải làm đến khi mì có mùi thơm phức mà không ngấy dầu mỡ. Mì sợi thì Nó luôn chọn loại mì tốt nhất, nhưng phải nắm vững được thời gian và độ lửa to nhỏ. Nếu để quá mì sẽ nhão, ăn như hồ dán, nhưng nếu vớt mì ra quá sớm cũng không được, quá cứng, ăn khô không khốc.

Về phần bơ đậu phộng, để đảm bảo tươi ngon, Nó luôn luôn tự làm. Đặt nóng chảo trên lửa vừa sau đó ột lượng vừa đủ dầu ăn với hạt đậu phộng, đảo đều đến khi gần như toàn bộ hạt đậu phộng đổi màu vàng óng thì để nguội. Trộn hạt đậu phộng với đường, vừng bỏ vào máy xay xay nát đến khi đặc quánh trơn mịn

Lúc bắt tay làm Nó có cảm giác như không phải mình đang làm một bát mì, mà là hoàn thành một tác phẩm nghệ thuật, chứa đựng trong đó tất cả tình yêu nồng nàn tôi dành cho Yoona. Nó không còn cách nào khác để biểu đạt, ngoại trừ mỗi ngày không ngại làm phiền người ta nói “Yoongie, Yoongie em yêu Yoong”, Nó cũng chỉ có thể làm những thứ này.

Ước lượng tốt thời gian, một đĩa mì trộn thơm ngon màu vàng khảm hoa được đặt trên khay sứ, tỏa hương thơm lừng bốn phía, không trang trí thêm gì cả bởi vì Yoona không thích hành tỏi, kể cả hành lá cắt nhỏ Nó cũng không rắc thêm.

Để khay xuống, Nó về phòng ngủ lấy đồ uống, lúc đi ra thì Yoona đã đứng trong phòng ăn, tay trái đang bận cài cúc áo sơ mi bên tay phải, cũng không nhìn Nó mà là nhìn chằm chằm đĩa mì trộn, rồi kéo ghế ra ngồi xuống. Nó đặt đồ uống xuống trước mặt Cậu, hy vọng Cậu có thể khen ngợi vài câu. Ở Đại Hàn Dân Quốc này, người có thể khiến Nó cam tâm tình nguyện xuống bếp chỉ có mình Cậu, khiến Nó tình nguyện chịu đựng thiếu ngủ thật nhiều cũng chỉ có Cậu.

Kỳ thật nó vốn không cần làm những việc này. Lúc mới kết hôn, Bố Nó cũng không tiếc tiền thuê rất nhiều người giúp việc, sinh hoạt hàng ngày cơm nước giặt giũ, từ trong ra ngoài, đều có thể chăm lo cho Nó chu đáo. Hai mươi ba năm, lần đầu tiên Nó rời nhà, Bố Nó vốn cưng chiều con gái như mạng sống làm có thể chịu được đứa con cưng của mình sớm hôm vất vả.

Nhưng Nó lại không đồng ý, sa thải hết tất cả mọi người. Yoona, trên thế giới này em chỉ muốn có Yoong, cũng tình nguyện vì Yoong làm một Jung Soo Yeon mà Cậu muốn.... Nó không thích tên tiếng Hàn của mình . Từ trước đến giờ Bố nó và Yuri đều gọi Nó là Jessica , Nhưng Nó biết Cậu là người hướng nội nên nó tự động bài trừ tên của chính mình ... Nó ghét và sợ đưa leo nhưng trong bữa ăn có lần cậu bảo Cậu muốn ăn , Hôm sau trên bàn đã có món dưa muối như Cậu thích , Nó có thể an nhiên mà không đụng đến , nhưng Nó muốn chia sẻ với Cậu tất cả , Nó ăn ngẫu nhiên thứ xanh lè đáng sợ đó . Để rồi khi Cậu quay lưng Nó chạy vội vào toilet nôn thốc nôn tháo tất cả những gì vừa nạp vào ...

Cậu có bao giờ nghĩ, Nó làm như vậy, chẳng qua chỉ vì một lời nói tốt đẹp của Cậu....

Nó lại nhìn ngắm Cậu đến ngơ ngẩn ... Nhưng Yoona lại không cho, đặt đĩa xuống, bộc lộ rõ ràng không bằng lòng khi Nó cứ nhìn Cậu không chớp mắt như thế: “Jung đại tiểu thư, sáng ngày ra có chuyện gì muốn sai bảo à?”

Thời gian gần đây số lần Cậu gọi Jung đại tiểu thư càng ngày càng nhiều, Nó bất giác có nỗi hoảng sợ không rõ từ đâu, lắc lắc đầu, nuốt nước mắt chảy trở về trong lòng, ngồi xuống đối diện với Cậu lại ngẩng đầu và cười: “Không phải. Yoongie ah, Yoong chẳng lẽ không ném được hôm nay mà trộn có vị gì khác sao?”

Cậu nhìn Nó bực mình lắc đầu: “Không!”

Nó chỉ âm ừ mấy tiếng. Nó bỏ dấm ăn thay nước tương, Yoona tại sao lại không biết có sự khác biệt vậy, hay là ở bên Nó lúc nào cũng chán phèo nhạt nhẽo, bất kể thức ăn nào cũng chỉ có một hương vị.

Rất nhanh chóng, Yoona đã ăn xong rồi, vội vàng trở về phòng ngủ thay quần áo. Nó cũng không để ý đĩa mì của mình, đi theo. Lúc mở cửa, Yoona vừa vặn đang thay quần tây, cả người từ trên xuống dưới chỉ độc một cái quần lót trắng ôm tròn vòng 3 quyến rũ. Cậu nhìn Nó một cái như có lời muốn nói, nhưng vẫn cúi đầu quay lưng về phía Nó không nói ra. Nó biết rõ Cậu muốn nói gì, Yoona đã nói với Nó vô số lần, Cậu không thích Nó nhìn Cậu lúc Cậu đang thay quần áo, cũng như không thích Nó nhìn Cậu lúc đang làm tình, Cậu hoặc sẽ bắt cần thúc thật nhanh cho đến khi Nó cam tâm tình nguyện nhắm mắt lại, hoặc sẽ thô bạo bực bội che mắt Nó lại, không chừa lại cho Nó một chút ánh sáng nào.

Có điều Nó là một đứa trẻ dạy mãi không biết sửa sai, lúc Cậu nói Nó sẽ cười toe toét, Cậu chịu không nổi, đành phải mặc kệ Nó gây rối.

Nó đi đến trước tủ quần áo lấy quần áo của Cậu ra, sau đó cầm chiếc quần tây nhìn Cậu . Đúng vậy, Nó làm tất cả những chuyện gây rối đó, chẳng qua cũng chỉ để được tự tay cài khóa quần cho Cậu mà thôi.

Yoona đối với nó không còn cách nào. Sau một thời gian dài, Cậu đối với Nó ngoại trừ nỗi hận ra còn có bất đắc dĩ, bất đắc dĩ sâu tận xương tủy, bất đắc dĩ hận không thể loại bỏ ngay lập tức, mà Nó chính là dựa vào cái bất đắc dĩ này, một chút ngọt ngào từ Cậu.

Nó thật cẩn thận cài xong khóa quần, vuốt phẳng nếp, ngược mắt nhìn Yoona. Không ngoài dự đoán, mắt Cậu vẫn nhìn về phía trước, cũng không nhìn Nó. Thấy Nó làm xong rồi, Cậu lùi ra sau vào thư phòng lấy cặp tài liệu.

Yoona đi làm, căn phòng to như thế thoắt cái trở nên trống rỗng, ánh nắng rọi vào từ ba cái cửa sổ lớn sát đất không tạo nên được một chút âm áp nào. Nhìn bữa sáng của mình trên bàn, Nó chẳng muốn ăn, cũng chẳng có hứng thú, đem đổ sạch.

Yuri cũng thường hay lui tới xem tình hình của Nó , Cô thường không nói gì chỉ lẳng lặng quan sát Nó , Lần đến thăm sau Cô lại thấy Nó gầy gò xanh xao hơn lần trước . Cô muốn xông đến cơ quan mà dấm vào mặt Cậu ... Nhưng Cô biết , Cô đánh Cậu thì người đau đớn nhất là Nó . Việc đó thật không tốt cho Nó ... Mỗi lần Cô đến khi ra về đều chỉ có một câu duy nhất “Soo Yeon ah phải nhất nhất giữ thân thể mình , Yul chỉ có thể gánh vác dùm em trách nhiệm của gia tộc , Chứ không thể ngày ngày bên em lo cho thân thể của em được”

Kỳ thật, Fany nói rất đúng, vì sao Nó lại phải ở trong một căn phòng rộng như vậy, rồi còn muốn ở cùng với một người như thế. Câu đầu tiên Fany thích nói nhất là: “Jessica Jung, thật ra cậu cũng được coi là xinh đẹp hoàn mỹ không tì vết , cho dù không có Hoàng Thượng chống lưng, cũng không cần phải tìm một tên học trò nghèo nàn, cả người hèn mọn, còn hơi tí là tỏ thái độ không tốt. Cậu rõ ràng là công chúa, phải được người ta tôn sùng.”

Nó lần nào cũng không ngừng cười như nắc nẻ.

Fany là bạn tốt duy nhất của Nó, nhưng đừng hiểu lầm, cho rằng cô ấy là người dùng thân thể đánh giá người khác. Cô ấy xuất thân cũng không tốt, là tầng lớp công nhân bình thường, thậm chí ngay cả học phí học đại học cũng là đi vay. Gia thế của cô còn không bằng Yoona, nhưng cô chỉ là cảm thấy đau lòng bất bình thay Nó. Vì Nó yêu Yoona như thế, nhưng Yoona lại làm như không thấy, có tai như điếc, có tình cảm không thềm tiếp nhận, chấp nhận nhưng không đáp lại. Bởi vậy cô mới có thể khó chịu như thế.

Nó nhớ có một lần cô ấy uống say, nói thắm vào tai Nó: “Sica, kỳ thật nếu có một người có thể đối xử với mình bằng một phần mười như cậu đối với Yoona, mình sẽ đi theo Cậu ấy đồng cam cộng khổ cả đời.” Fany nói, kỳ thật người như cô ấy lại càng khát vọng được yêu, chỉ cần người đó có thể cho cô một chút ngọt ngào, cho dù còn lại tất cả đều là bồ hòn đắng chát cô cũng có thể ngậm được. Cũng cùng một câu nói đó, Cậu chỉ cần bước lên trước một bước, thì chín trăm chín mươi chín bước còn lại hãy để cho em.

Đây là lần thứ nhất cũng là duy nhất, người bạn tốt duy nhất của Nó bộc lộ cho Nó biết khát vọng hạnh phúc của mình, Nó chưa kịp làm gì. Sau đó nó vận dụng mọi thủ đoạn của mình làm cho Taeyeon bước đi bước đầu tiên. Nó đến gặp cậu ta, người yêu của Fany và đưa cho cậu ấy một số tiền khá lớn, có thể sung túc cả đời ... Chỉ là chưa đợi được đến khi tên ngốc kia bước bước đầu tiên, Fany của Nó đã đi trước một bước đoạn tuyệt tình nghĩa với Nó, cô ấy đứng trước mặt Nó cầm tờ ngân phiếu vút vào mặt Nó quát to: “Jessica Jung, cô bị bệnh à! Cô cho rằng người người đều giống cô, dùng tiền đi mua tất cả sao? Chẳng trách Im Yoona không yêu cô, đáng đời cô!”

Nó đứng im tại chỗ không biết xử sự như thế nào, nhìn cô ấy xoay người rời Nó mà đi. Nó chỉ muốn Fany hạnh phúc mà thôi, Fany àh, không gì ngoài điều này cả.

Nó về nhà, lần đầu tiên khóc trước mặt Yoona, nước mắt ràn rụa. Nó muốn chui vào trong lòng Cậu, nhưng Yoona lại lạnh lùng liếc Nó một cái, cũng nói câu “Đáng đời” rồi đi vào phòng tắm.

Chỉ trong một ngày, hai người quan trọng nhất của cuộc đời Nó đều nói với Nó: “Đáng đời”....

TBC

4. Chap 3

CHAP III : Xem này, Yoong lại thoát không khỏi em....

...

Sau khi Yoona đi làm Nó không còn việc gì làm, cũng không muốn ngồi ngây ngốc trong phòng. Tám giờ rưỡi, Nó ra khỏi nhà. Ở thành phố Seoul này ngoài căn biệt thự này ra Nó còn có một nơi khác để dung thân.....

Nơi đó thực ra cũng chưa được gọi là một khu cô nhi viện, càng không phải là một khu cô nhi viện chỉ để nuôi dưỡng trẻ em bệnh tật. Lúc Nó cùng Yuri đến xem thiết kế Nó đã từng nói với Yuri “Em không muốn đây chỉ là một nơi thu nhận và nuôi dưỡng người, mà phải là một ngôi nhà”.

Yuri đương nhiên hiểu ý Nó, trên đời này ngoài Appa của Nó, Cô là người hiểu Nó nhất, cũng là người thương chiều Nó nhất ... Cô khẽ hôn lên trán Nó, nói “Yul hiểu....” Giọng nói thương cảm ngút trời ... Cô yêu Nó nhiều, Nó biết chứ, nhưng Nó chỉ có một mình Cậu mà thôi, trái tim Nó không thể dung nạp bất cứ một ai khác, và Cô cũng hiểu điều đó chỉ lẳng lặng làm những điều Nó thích .. Không hề than oán nửa lời ...

Hiện tại nơi đây có năm mươi sáu đứa trẻ, đều không lớn, gầy tong teo, trông thấy Nó sẽ vui mừng bi bô gọi, “cô Soo Yeon”.

Nơi này có mười nhân viên quản lý chuyên nghiệp, tiền lương không cao lắm, có rất nhiều người là công tác xã hội tình nguyện.

Đương nhiên để chăm sóc một cô nhi viện toàn trẻ em mắc bệnh nặng thì còn cần rất nhiều người nữa mới đủ. Ở đây cũng có bác sĩ và y tá chuyên nghiệp.

Dì Shinyoung là viện trưởng, vốn là quản gia nhà Nó, nhưng sau khi Appa Nó qua đời, Nó đã giải tán tất cả người giúp việc của Jung gia trong đại viện, chỉ giữ lại dì Shin giúp Nó trông coi cô nhi viện.

Dì là người hiền lành dịu dàng, là người duy nhất trên thế gian này sau khi Appa qua đời cho Nó cái cảm giác của thâm tình phụ mẫu.

Dì lúc nào cũng vuốt tóc Nó nói: “Soo Yeon là người xứng đáng được yêu quý nhất trên thế giới này.”

Nó lại cười cười, “Dì à, dì thế này là trong mắt người thân hóa Tây Thi đấy.”

Jung Soo Yeon có xứng đáng được yêu hay không, lời này chỉ có Im Yoona nói mới có giá trị, nhưng Yoona luôn nói: “Jung Soo Yeon, tôi hận cô, mãi cho đến chết tôi cũng vẫn hận cô”. Một Jung Soo Yeon bị hận đến như thế làm thế nào đáng được yêu đây.

Yoona buổi trưa không trở về ăn cơm, Cậu công tác ở cục đầu tư thành phố, chức vị không lớn cũng không nhỏ. Appa Nó khi còn sống đã từng ám chỉ đề nghị Yoona tiếp nhận công ty của ông. Đó là tâm huyết cả đời của ông, ông đã từng tìm kiếm không ít đối tượng để làm con rể, vốn là bởi vì muốn tâm huyết của mình có người kế thừa.

Nhưng bất đắc dĩ là Nó lại chẳng phải đứa con có hiếu, từ nhỏ được Appa chiều quen, việc nhiều nhất mà Nó làm được chính là gây sự vô cớ. Ông không còn cách nào khác, chỉ có thể để cho Nó chọn Yoona. Rồi Yoona của Nó lại là người tự tôn kiêu ngạo, vì vậy công ty của Appa cũng đành trôi theo dòng nước.

.... Trời âm u

Kỳ thật Nó không thích trời âm u cho lắm, cho dù có mưa Nó cũng sẽ không thích trời âm u.

Trước khi mùa thu đến hoàn toàn, Nó đã trang hoàng cho nhà cửa rực rỡ hẳn lên. Nó đã từng có vô số ảo tưởng về ngôi nhà cùng chung sống với người yêu. Sau khi gặp được Yoona, Nó càng khát khao muốn biến ảo tưởng đó thành hiện thực.

Sinh nhật Yoona là ngày 30 tháng 5, Nó đã vì thế mà phấn khích hơn nửa tháng. Từ cuối tháng tư đã bắt đầu lập kế hoạch tổ chức sinh nhật cho Yoona.

Sáng sớm hôm đó Nó đã rời giường. Vì tạo sự ngạc nhiên vui vẻ cho Cậu thậm chí ngay cả câu chúc sinh nhật vui vẻ Nó cũng không nói, chỉ cười đặc biệt hạnh phúc.

Tôi tiễn Cậu ra cửa rồi bắt đầu đi siêu thị. Yoona thích ăn bánh gạo cay, không thích ăn đồ ngọt nhiều dầu mỡ, Yoona thích nhất màu trắng, ghét nhất màu vàng, tất cả những điều này Nó đều ghi nhớ trong đầu.

Buổi sáng siêu thị không đông người lắm, lúc chọn đồ Nó cũng không gặp trở ngại gì, hai tay xách túi lớn túi nhỏ mang ra ngoài chiếc xe đang đợi. Nó không thể lái xe, bởi vì chân tay của Nó bất cứ lúc nào cũng đều có thể tê dại, đương nhiên cũng bao gồm cả chút ít cảm giác thần kinh còn lại. Nó nhờ Yuri đến đưa Nó đi, nhìn Nó cứ lú lo huyền thuyên đủ thứ chuyện về kế hoạch sinh nhật Cậu, Cô chỉ mỉm cười .. “Im Yoona Cậu thật may mắn ...”

Từ giữa trưa Nó đã bắt tay vào chuẩn bị cơm tối, đủ loại nguyên liệu nấu ăn, Nó chất thành một đồng to. Nhưng lại không nghĩ tới bệnh của mình lại phát tác ngay lúc này. Nó bất ngờ co quắp ngã xuống đất, muốn vươn dậy theo bờ tường sang phòng ngủ lấy thuốc nhưng cả người lại không có một chút sức lực nào, hơn nữa cảm thấy vô cùng đau đớn. Nó cắn răng chịu đựng nhưng không ngờ mắt đã ươn ướt từ lúc nào, nước mắt tí tách tí tách rơi xuống.

Điện thoại di động ở ngay bên người, chỉ cần ấn phím 1 là gọi được vào số của Yoona, mà Nó cần thuốc để giảm đau, Nó không được hôn mê quá lâu, bằng không nếu hôn mê quá thời gian có lẽ luôn cả đời này Nó cũng không lại còn có thể trông thấy Yoona.

Cuối cùng lý trí đúng là vẫn không chiến thắng được tình cảm, Nó nhìn điện thoại di động từ từ nhắm mắt lại. Nó không muốn Cậu nhìn thấy Nó thế này, Cậu sẽ lại bảo Nó diễn kịch, sẽ lại lần nữa khinh rẻ Nó ... Chẳng thà nếu bây giờ có trôi đi mãi mãi thì ít ra Nó cũng không phải nhìn thấy ánh mắt khinh bỉ của Cậu ... Giây phút cuối cùng trước khi rơi vào cơn mê Nó mỉm cười lắm lắm .. “Jung Soo Yeon ... May thật là đáng thương...”....

Có thể do bình thường Nó gây rắc rối quá nhiều, bởi vì Cậu thường hay nói cho Nó biết tai họa Nó gây ra không ít, mà Nó lại cười hì hì nói thỏ thẻ vào tai Cậu, “Tai họa kéo dài ngàn năm, Yoong phải ngàn năm

sau mới mong có thể thoát khỏi em.” Sau mỗi lần Cậu đều khịt mũi nhìn Nó coi thường, cả người đều toát ra chán ghét. Cho tới bây giờ, trước mặt Cậu, Nó cũng đều không có một chút tự tôn con gái nào.

Đến khi tỉnh lại Nó nghĩ, “Yoongie ah , xem này, Yoongie lại thoát không khỏi em.”

Trời đã tối rồi, Nó nhìn đồng hồ đã là 7 giờ, xem ra lần ngất xỉu này đã vượt quá cả mức 5 tiếng của lần trước.

Nó đứng lên, chỉnh lại tạp dề trên người, nhìn một đồng thứ trong phòng bếp, nghĩ thấy không ổn, Yoona chỉ sợ là sẽ về ngay bây giờ. Mà Nó lại chưa làm gì cả. Chúa biết là Nó hi vọng giúp Yoona có được lần sinh nhật vui vẻ này đến mức nào. Có lẽ cả đời này chỉ còn lại đây là sinh nhật cuối cùng Nó có thể cùng Cậu trải qua.

Lúc Yoona trở lại đã là mười một rưỡi đêm.

Trước đó Nó đã nhắc điện thoại lên vô số lần, nhưng không có lần nào gọi được.

Trên bàn bày đầy các món ăn, đương nhiên không phải do Nó làm. Sau khi tỉnh lại, Nó đã không còn thời gian cũng không có hứng thú làm những món này.

Trên bàn còn có bánh kem ba tầng được làm đặc biệt, Nó cũng không biết tại sao mình phải làm chiếc bánh lớn như vậy. Có lẽ trong tiềm thức, Nó hi vọng chiếc bánh này vĩnh viễn cũng sẽ không ăn xong.

Yoona uống rượu say được đồng nghiệp đưa về nhà. Người đưa Cậu về gọi Nó là chị Im, điều này khiến cho Nó rất vui vẻ.

Anh ta giao Yoona cho Nó sau đó dùng thái độ hơi khác thường đánh giá căn nhà. Biệt viện này cũng quá lớn, quá xa hoa, không phải là loại Yoona có thể mua được. Nhưng anh ta rất có phép tắc, cũng không khiếm nhã.

Yoona hình như lúc nào cũng chán ghét mùi vị của Nó. Cậu ngã vào trong ngực Nó lại giãy giụa đứng lên, sau đó miệng mơ hồ không rõ gọi tên một người.... “Seo Hyun ...” Tôi xác định được người khác không có nghe thấy, mới có thể bình tĩnh tự nhiên ra tiền đồng nghiệp của Cậu.

Khi quay lại thì dường như Yoona đã tỉnh rượu một nửa.

Hai mắt Cậu nhìn thẳng vào Nó. Nó rất vui, ngó lên tường, còn kém mười phút nữa mới tới mười hai giờ, Nó còn chưa bỏ lỡ mất mười phút cuối cùng trong ngày sinh nhật của Cậu.

Nó nhìn bánh kem, nói với Yoona: “Yoongie ah, sinh nhật vui vẻ.”

Cậu không nghĩ tới Nó sẽ nói câu này, ngẩn người một lúc lâu, cuối cùng vẫn biểu lộ nét mặt chán ghét Nó. Nó không ngừng nỗ lực phớt lờ ảnh hưởng: “Ước một điều đi, được không?”

Yoona cuối cùng vẫn say, không trả lời câu hỏi của Nó cũng không nhìn Nó nữa, chỉ lảo đảo quay người trở về phòng. Tôi nóng vội, dùng ngón trỏ phiết qua mặt trên chiếc bánh kem, đến trước mặt Cậu làm nũng: “Vậy thì ăn một miếng đi! A, chỉ một miếng thôi, ” vừa nói vừa quơ quơ ngón tay trước mặt Cậu, định đút vào miệng Cậu.

Gần được rồi, Cậu lại nhanh nhẹn đưa tay đỡ, “Tôi mệt rồi.”

Nó đứng nguyên tại chỗ, không biết làm thế nào cho phải, cho ngón tay vào trong miệng, vị bơ ngấy đầy dầu mỡ lập tức lan đầy khoang miệng, bỗng có cảm giác buồn nôn, rồi lại thấy cay đắng trong lòng. Yoona, sau này, có khi nào anh cũng bắt nạt cô ta như thế không?

Nước mắt tí tách tí tách rơi, tôi mất một tuần lễ để ăn hết chiếc bánh sinh nhật của Yoona.

TBC

CHAP III - 2 : Tôi phải cảm ơn tình yêu của cô?

...

Vài hôm sau Nó đến bệnh viện, bác sĩ vẫn giữ nguyên ý kiến cũ, nghĩa là lập tức nằm viện điều trị hoá chất. Chỉ cần nhiều thêm một ít thời gian, bệnh tình tăng thêm, tình huống càng thêm khẩn cấp.

“Thế xác suất chữa khỏi là bao nhiêu?”

“Đây không phải là vấn đề xác suất chữa khỏi, mà là có bệnh thì phải trị. Phải dốc hết sức.”

Nó lắc đầu, nhìn vị bác sĩ dày dạn kinh nghiệm trước mắt, “Tổn công vô ích, cần gì phải thế, tôi chỉ muốn được yên ổn đi hết đoạn đường cuối cùng này thôi.”

Công ty Yoona tổ chức tiệc. Kết hôn hai năm, lần đầu tiên Yoona mời Nó tham dự. Nó phấn khích, ở nhà chạy ra chạy vào, nhảy tung tung như con chim sẻ trên cành cây.

Có lẽ do lần đó đồng nghiệp của Yoona đưa Cậu về nhà mới biết đến Nó nên lúc này Cậu cũng không thể từ chối được. Nó bỗng nhiên tha thứ hết cho Cậu về buổi sinh nhật hôm đó, thậm chí còn thấy có chút may mắn.

Nó chuẩn bị từ trước hai ngày, giấu tóc tai trong gương, Nó từ nhỏ sinh ra đã có mái tóc vàng óng, nhìn như công chúa trong truyện cổ tích ... Mà nó vốn dĩ là công chúa thật, ở thế gian này có ai xứng đáng là công chúa như Nó đâu Dung mạo hoàn mỹ, gia thế hiển hách, nắm trong tay 30 % tài chính của cả nước ... Thật quả là cổ tích chốn nhân gian ...

Nhìn quần áo trong tủ, khoa tay múa chân trước mặt Yoona, không ngại làm phiền người ta hỏi: “Yoongie ah, cái này đẹp không? Đẹp không?”

Yoona không kiên nhẫn đối phó qua loa, thậm chí cũng chẳng thèm ngẩng đầu, nói luôn là được, Nó vì tâm trạng hơn hờ cũng hoàn toàn không so đo, thử xong mọi bộ quần áo mình có, Nó nhảy lên người Yoona, hai tay ôm lấy cổ Cậu, quần quanh lấy Cậu như dây tơ hồng, thật tỉ mỉ quan sát.

Yoona mặc dù vẫn tỏ thái độ không bằng lòng như trước, nhưng cũng không đẩy Nó xuống.

Nó nhìn chăm chăm vào mắt Cậu, đôi mắt kia thâm thúy hữu thần, mênh mông như biển, dường như chỉ cần vừa chạm nhẹ nhàng, lập tức có thể sa vào giữa đại dương nồng nàn bao la ấy. Đôi mắt đó giống như bảo bối của Nó, trong lòng yêu thích nhưng cũng sợ kẻ khác lấy mất. Nó cọ mũi mình vào sống mũi Cậu, sống mũi Cậu cao thẳng tựa như lưng dãy núi Alps. Tay Nó sờ lên khuôn mặt Cậu, nơi đó da thịt mịn màng, trơn bóng, Nó có thể cảm thấy được mình đang bị cảnh tượng trước mắt đầu độc, đôi mắt Nó nhoeo đi, nhìn hình ảnh Cậu trong mắt dần trở nên mơ hồ.

Ngay trước khi môi Nó chạm vào môi Cậu, Nó lại nói: “Yoongie ah, cảm ơn Yoong.”

“Cảm ơn Yoong đã cho em gặp Yoong, cảm ơn trên thế giới này đã có Yoong, cảm ơn Yoong ít nhất là cho tới giờ cũng vẫn còn ở bên cạnh em, cảm ơn Yoong đã cho em biết em vẫn còn khả năng để đi yêu một người. Cảm ơn Yoong đã giới thiệu em với bạn bè đồng nghiệp của mình. Cảm ơn Yoong ít nhất cũng không phủ nhận sự tồn tại này của em.”

Có lẽ Nó nói yêu Cậu nhiều hơn, ngược lại cảm ơn Cậu lại là nói lần đầu tiên. Nó có thể cảm nhận rõ ràng người Yoona cứng lại, trong ánh mắt đang nhìn chăm chăm Nó có một loại ánh sáng chưa từng có trong dĩ vãng. Mặc dù chỉ là một cái chớp mắt, Nó vẫn có thể thành công bắt được. Trước khi ánh sáng đó biến mất, Nó nhắm mắt lại vội vàng vàng hôn Yoona.

Ít nhất lúc này đây, trong lúc Cậu đang có cảm xúc, Nó phải hôn Cậu.

Môi Yoona rất mềm, rất ngọt, ngọt hơn bất kỳ món bánh ngọt nào Nó đã từng nếm thử, Nó dựa theo cảm giác quen thuộc, tách miệng Cậu ra, khẽ cắn bờ môi dưới. Nó rất thích hôn Cậu như vậy, cắn một chút, mà đôi môi mỏng đang kẹp giữa răng môi Nó giờ phút này trở nên nhục cảm vô cùng, Nó cảm thấy mình như đang cắn một miếng thịt, hoặc như đang mút một khối thạch hoa quả. Cánh tay Nó chủ động ôm Cậu dần dần siết chặt, giờ phút này, Nó vô cùng khát vọng thân thể của Nó và Cậu hòa thành một khối, cắt không ra, chém không đứt. Ngó sen cất rời vẫn còn vương sợi tơ. Nó riu rít rên rỉ bên khố miệng của Cậu.

Yoona rốt cuộc không kháng cự được, ngón tay thon dài với những đốt tay rõ ràng luồn vào mái tóc vàng của Nó, ôm chặt lấy Nó, khẽ sát chặt chẽ. Sau đó lần tay vào trong áo lót của Nó, sờ soạng hai bầu ngực.

Mức độ ân ái của Nó và Cậu không phải kịch liệt, nhưng sau mỗi lần cũng có thể làm cho Nó đau nhức nửa ngày. Tuy Cậu không yêu Nó nhưng cậu là người có sinh lý khá cao, đôi khi Nó biết Cậu cố kiềm nén để không chủ động, bởi vậy không muốn Cậu thống khổ như thế nên bao giờ nó cũng vô sỉ là người chủ

động Lần nào cũng là thâm đêm ... Việc đó cũng ảnh hưởng nhiều đến thân thể của Nó . Vốn dĩ Nó đã yếu kém nhưng Nó luôn là người đáp ứng Cậu , không bao giờ làm Cậu thất vọng ... Chỉ có điều Nó đương nhiên là của Cậu , nhưng chưa một lần cậu thuộc về Nó ... Hạ thể của Cậu luôn là điều cấm kỵ với Nó .. Có lần Nó đánh bạo cho tay vào , chỉ vừa ngấp nghé bên ngoài của động Cậu đã bật dậy trừng trừng nhìn Nó ... “Cô mãi mãi cũng không có được tôi ... Đừng có cố hèn hạ như thế , nếu không cô sẽ phải hối hận ...” .. Nó hoảng sợ ôm chặt khi Cậu toan bỏ đi ... Từ đó Nó hoàn toàn không dám ...

.....

Nó mặc bộ quần áo vô cùng giản dị cùng Yoona tham dự bữa tiệc công ty Cậu. Nhưng thật không may, sếp của Yoona nhận ra Nó. Nó cũng không biết nên nói đây là có mắt nhìn ngọc hay là có mắt không trông nữa. Nó rõ ràng chỉ muốn sắm vai người vợ hiền của Im Yoona mà thôi, không phải là chủ tịch trên danh nghĩa của một ban giám đốc nào đó tại thành phố Seoul. Nhưng bọn họ lại không thể thấu hiểu được tâm tư của một người vợ bình thường nhất.

Appa mất, Nó vẫn là chủ tịch trên danh nghĩa của công ty ông, nhưng thật sự chỉ là danh nghĩa, Nó không có mong muốn cũng không có sức lực đi quản lý cả một tập đoàn. Nó không muốn lãng phí một chút thời gian nào trên người bất kỳ ai cũng như bất kỳ vật nào không có liên quan tới Yoona.

Nhưng rốt cuộc là Nó đã đánh giá thấp thói a dua nịnh hót, nghiêng mình bợ đỡ của xã hội này, Nó rõ ràng không phải là nhân vật chính lại bị vây quanh đến một con ruồi cũng không lọt. Nó không biết nghe ai, chỉ biết tìm kiếm bóng dáng Yoona trong biển người, lại phát hiện ra Cậu đang ở ngoài biển người nâng ly rượu nhìn Nó cười, nghiêng mắt ngắm, khoe miệng hơi nhếch, đó là một Im Yoona mà Nó không biết. Nó đột nhiên cảm thấy mình đã phạm phải một sai lầm rất lớn, Nó đi xuyên qua đám người tập nập tìm Yoona. Nhưng trước khi tầm nhìn rõ ràng, Nó lại đã không thấy bóng dáng Cậu.

Về nhà, câu đầu tiên Yoona nói với Nó chính là: “Chúc mừng, Jung đại tiểu thư, không, phải nói là chủ tịch Jung, rốt cuộc cũng thành công can thiệp cả vào công việc của tôi.”

Nó đứng tại chỗ, giày cũng chưa cởi. Nó không thể đi giày cao gót nhưng tối nay vì Yoona, Nó đã đi chùng năm tiếng. Trên giày là vết bùn, vì để nhìn thấy Cậu sớm hơn một chút, Nó thậm chí đã giẫm cả lên bồn hoa. Nó cắn ngón tay không biết đáp lại vấn đề này như thế nào, Nó cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Yoongie ah, em yêu Yoong” !

Nó từ lúc khổ sở, lúc không biết trả lời thế nào, lúc không biết phải giải thích thế nào, cũng chỉ biết nói: “Yoongie ah, em yêu Yoong”. Không ngừng không ngừng lặp lại, Nó hy vọng xa vời rằng, Cậu có thể hiểu được toàn bộ tấm lòng của Nó từ mấy chữ kia. Nhưng là mỗi lần đều rút lui trong thất bại.

Yoona dường như đang được nghe câu chuyện tiểu lâm buồn cười nhất thế giới. Đứng trên đầu cầu thang, Cậu nhìn Nó, khoe miệng xinh đẹp tươi cười, dường như chỉ cần nửa giờ phong trần một mối nữa, rồi Cậu có thể mọc cánh phi tiên. Một lúc sau, dùng thanh âm trầm thấp khàn khàn nói: “Như vậy, tôi phải cảm ơn tình yêu của cô!”

Cậu đã dùng câu cảm ơn của Nó tặng lại cho Nó! Dùng câu cảm ơn mà Nó cho rằng ít nhất Cậu cũng có thể đáp lại Nó một chút mà trả lời. Nó nhớ ngày hôm đó, sau tiếng cảm ơn kia, thái độ Yoona đối với Nó đã tốt hơn rất nhiều, nhưng hôm nay Cậu cũng đã dùng đến cùng một câu cảm ơn chấm dứt.

Như thể bị dội một gáo nước lên đầu, Nó giật mình. Nhìn Yoona đứng ở chỗ cao, thanh ảnh cao ráo mảnh mai hòa vào màu trắng của vách tường cùng màu vàng của ánh đèn, phảng phất hư ảo giống như cách xa Nó ngàn dặm, hoặc là không tồn tại trên thế giới này, chỉ cần Nó vừa động nhẹ, Cậu có thể lập tức hóa thành hư không.

Nó bị không khí như thế làm cho ngầy ngốc, đứng im tại chỗ, không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Cả buổi tối, Nó đều muốn giải thích, “Yoongie ah không phải như thế, Yoongie ah, không phải giống như Yoong tưởng tượng đâu.”

Nhưng có thể làm gì được, Cậu căn bản không cho Nó bất cứ cơ hội nào.

TBC

5. Chap 4

CHAP IV : Em sợ sau này Yoong sẽ hối hận ...

...

Hôm nay là đêm 30 tết , từ lúc tám giờ ti vi đã bắt đầu náo nhiệt vô cùng.

Nhìn ra ngoài cửa sổ, vạn nhà trong thành phố sáng đèn, dán giấy đỏ, treo dải lụa hồng, ánh sáng rạng rỡ lấp lánh, không khí ngày lễ đậm đà mà thanh thoát.

Nó cúi đầu nhìn bát mì to đùng trên mặt bàn. Yoona sẽ không đón Tết cùng Nó. Ngày hai mươi tám cậu đã rời căn nhà này, trở về với bố mẹ. Cậu vứt Nó ra khỏi khái niệm người thân, cả bố mẹ Cậu cũng thế. Đây là một trong những điều kiện khi Cậu kết hôn với Nó. Nó không thể từ chối, bởi vì từ chối có nghĩa là đời này Nó cũng sẽ bỏ lỡ mất Cậu.

Hệ thống sưởi không mở, đèn cũng không bật, Nó nương theo ánh sáng phản chiếu từ tuyết trắng nhìn chăm chăm bát mì mà đêm nay mình vừa nấu hồng be bét, mì trương lên, nước dùng cũng nguội lạnh, nhìn qua đặc quánh lại cứng như đá.

Nó không đi giày, chân trần có hơi lạnh, Nó lấy áo khoác to rộng của Yoona khoác lên người, chân để trên ghế, người co lại, Nó cầm thìa bắt đầu thưởng thức Yoona đang ở bên cạnh Nó, đúng vậy, cần phải ở bên cạnh Nó, Cậu mặc một chiếc áo sơ mi đơn bạc, quần thường màu xám tro, đi giày thể thao đẹp đẽ, cười như cây trong gió xuân. Sau đó, trong đêm bão tuyết bay đầy trời ôm lấy Nó.

Bỗng nhiên Nó nghĩ tới tiền .., Nó nghĩ Nó đúng thật sự là không thiếu tiền, chỉ phải tội tiền quá nhiều.

Nó bụng bát mì ăn cho đến hết cũng vừa vặn lúc người dẫn chương trình bắt đầu đếm ngược: “Mười, chín, tám, bảy...”

“Sáu, năm, bốn, ba, hai, một.” Nó đếm thầm trong đầu, sau đó nhìn hình Yoona đang cười kỳ quặc trong bức ảnh kết hôn đã bị Nó phóng to đến khoa trương: “Yoongie ah, năm mới hạnh phúc, em yêu Yoong.”

“Đây là lần cuối cùng của em được đón năm mới cùng Yoong, cho dù Yoong không ở bên cạnh em.”

Khi tỉnh lại, Nó đã có thể cảm nhận được hơi thở của Yoona. Nó đã đặt cho Cậu một điều kiện, ít nhất vào ngày mừng một Tết, Cậu phải trở lại trước khi Nó tỉnh dậy, như vậy Nó cũng sẽ không đến mức cảm thấy mình quá đáng thương.

Cách xa ba ngày, Nó rốt cục cũng ngửi thấy mùi hương quen thuộc, lòng tràn ngập vui sướng, nhắm mắt lại cũng có thể bật cười, Nó nhắm mắt lại cười ngoác miệng, vùi mặt vào ngực Cậu: “Yoona, em yêu Yoong.”

Cậu dường như đã chán ghét câu nói này của Nó, đây là câu Nó hay nói với Cậu nhất. Cậu bỏ bàn tay tôi đang đặt trên bụng Cậu ra. Có lẽ là vào ngày mừng một Tết, Cậu cũng có hơi kiêu kỳ, không hành động quá thô lỗ.

Nó nhận được khuyến khích to lớn, thành thạo nhất là được voi đòi tiên, không muốn nhất chính là thấy Cậu gần ngay trước mắt mà xa tận chân trời. Nó ra sức hít hà hương vị của bầu ngực Cậu, bởi vì đường xa trở về mệt mỏi, trên ngực Cậu còn có mùi vị bão tuyết, tinh khiết mà lạnh lẽo, Nó lại the the nói: “Tuyết lại rơi à?”

Cậu ừ một tiếng, Nó nhớ đến tưởng tượng của mình hôm qua, Nó mơ thấy Cậu mặc quần áo trắng bạc như tuyết, giữa bốn bề tuyết trắng tinh khôi bao bọc, ôm lấy Nó. Nó mở mắt ra, nhìn ra bầu trời bao la bên ngoài qua rèm cửa sổ, thật sự bão tuyết đã tung bay, phủ trên tàng cây, rơi trên mặt đất, đọng lại trên mái hiên.

“Em thích tuyết rơi, từ bé đã thích. Khi còn nhỏ, vì chức vụ của Appa với sức khỏe của bản thân nên em rất ít khi ra ngoài. Sau cùng em tưởng tượng theo truyện cổ tích, sẽ có một ngày có một vị hoàng tử tới

cứu em. Yoongie ah, có lẽ Yoong không biết, từ lần đầu tiên nhìn thấy Yoong, em đã cảm thấy Yoong chính người trong tưởng tượng đó của em.”

Yoona dĩ nhiên là đã cực kỳ mệt mỏi, nói một câu: “Thế giới này không có truyện cổ tích, cũng không có người nào có thể làm chúa cứu thế của người khác.” Rồi nằm xuống quay người ngủ.

Nó nghĩ hôm qua Cậu đón giao thừa với người nhà mệt mỏi, hơn nữa hôm nay còn gấp gáp trở về sớm như thế. Nó không quấy rầy, xoay người đứng lên mặc quần áo. Nó đương nhiên hiểu được trên thế gian này không có truyện cổ tích, chỉ là, “Yoongie ah, không có truyện cổ tích, Yoong cũng không phải hoàng tử, nhưng em vẫn cứ yêu Yoong như thế thôi.”

Mấy ngày nay chắc là những ngày mà Nó được ở bên cạnh Yoona nhiều nhất. Mặc dù Cậu đều dành rất nhiều thời gian ở trong phòng sách, nhưng cuối cùng Nó vẫn chẳng biết xấu hổ quấy rầy Cậu, miệng lải nhải “Yoongie ah, Yoongie ah”, vòng vèo qua lại trăm ngàn lần, sau đó lại không ngừng vang vọng trong lòng.

Seoul bây giờ không khí vui mừng náo nhiệt, năm mới đến, Nó cũng vì được ở chung một chỗ với Yoona mà thấy vui mừng.

Thích nhất là buổi chiều hàng ngày lúc Yoona đọc báo, Cậu luôn nằm trên ghế quý phi, sạch sẽ tinh thuần mà ung dung tự tại như thế, mà Nó thích nằm trong lòng Cậu, làm cho Cậu ôm lấy Nó, giật lấy tờ báo để Cậu phải lên tiếng đòi lại.

Yoona cũng kháng cự một chút, nhưng là vô quyết dày có móng tay nhọn, có một số chuyện chỉ cần không vượt qua giới hạn của Cậu, Cậu cũng lười so đo với Nó, thái độ thờ ơ lạnh nhạt trước sau như một, không cười cũng không giận.

Mà Nó, dù sao vẫn không được coi là một học sinh giỏi, lúc thì nắm tay, lúc lại sờ mặt. Giống như luôn nhìn Cậu không đủ, chạm vào Cậu không đủ. Chỉ cần ngón tay trắng nõn thon dài của Cậu xẹt qua môi Nó, Nó đã giống như đoạt được báu vật quý giá nhất thế giới này, cất cất giấu giấu. Ánh mắt Nó mê ly dừng trên đôi gò ngực Cậu ... Ở nhà Cậu ít khi mặc áo lót ... Nhìn hai khối thịt nhô lên dưới lớp áo ... Cứ phập phồng phập phồng ... Thật sự làm Nó không chịu đựng được ... Ngón tay cời từng chiếc từng chiếc cúc áo của Cậu, tờ báo đã bị Nó quăng một bên từ lâu.

Yoona cũng không thích Nó như vậy, mà cho dù Nó có đến tám cái mặt Cậu cũng sẽ không thích. Có khi Cậu có thể đáp lại Nó, theo ý Nó làm tình ngay trên chiếc ghế chật hẹp; có khi Cậu lại không để ý tới Nó, mặc kệ Nó tự do muốn làm gì thì làm ... Có lúc Nó lấy tay của Cậu mà chọt thẳng vào , rồi tự mình rên rỉ , vừa rên rỉ trên ngực Cậu , vừa dùng chiếc lưỡi của mình ra sức mút mát 2 khối thịt ấy , Cậu để Nó tự do xoa nắn ... Một lời cũng không nói ...

Cậu cũng phải thông dong đi một mình. Nhưng hầu như Cậu đều tỏ thái độ chán ghét với Nó. Bởi vì Cậu luôn không thể quên được chuyện đêm tân hôn Nó dùng thuốc với Cậu. Cậu luôn nói, “Jung Soo Yeon, cô nhất định phải nhớ kỹ, kết cục tự mình gây ra, đến thì phải tự mình trả giá”. Trong mắt Cậu, Nó là đứa con gái nhà giàu không biết tốt xấu, không hiểu đúng sai, làm xằng làm bậy. Sự khinh thường của Cậu mang theo loại ánh mắt kiêu ngạo như người quân tử nhìn thấy kẻ tiểu nhân. Nó có thể hiểu được hơn nữa cũng không trách.

Nó hy vọng mình có thể sinh cho Yoona một đứa con. Đây là cách tốt nhất, duy nhất Nó có thể trụ lại trong sinh mệnh của Cậu. Cậu bị ép phải kết hôn với Nó, sau khi Nó chết Cậu có thể sẽ ngay lập tức quên Nó, coi như chưa từng bao giờ gặp Nó. Nhưng nếu như Nó có thể có một đứa con, Yoona cả đời này sẽ không bao giờ quên được Nó.

Nhưng Nó đã là một cái cây mục ruỗng trăm lỗ ngàn thương, không thể có được cái vận may này.

Bác sĩ bình thần như thẩm phán tòa án tối cao tuyên bố tử hình tội phạm, công chính nghiêm minh nói đời này Nó không có khả năng làm Mẹ. Hai chữ “vô sinh” này tuyên bố ý đồ xấu xa của Nó không thể trở thành sự thật, cũng quyết định luôn cuối cùng Nó vẫn không thể bước vào sinh mệnh của Yoona.

Lúc lên đỉnh, Nó vẫn gọi tên Yoona, vẫn nói lời yêu Cậu như cũ.

Ngón tay khô gầy của Nó áp lên mặt Cậu, tựa như lần cuối cùng nhìn thấy Cậu, nói nghiêm túc: “Yoongie ah, em yêu Yoong, Yoong biết không?” Nói xong, Nó liền khóc, nước mắt rơi từng giọt từng giọt, ướt khôe

mắt, ướm vỏ gói.

Nó nói Nó yêu Cậu nhiều lần như vậy, nhưng phải chăng đây là lần thứ nhất Cậu chân chính nghe được vào trong tim.

Mờ mịt hồi lâu rồi cực mệt rồi, rồi cũng buồn ngủ.

Năm nay mùa xuân hình như đặc biệt tới sớm, còn chưa đến tháng ba, cây cối đã sớm đâm chồi nảy lộc.

Thân thể ngày càng sa sút khiến Nó phải làm một chuyện mà mỗi người có tiền đều phải làm, hơn nữa còn phải làm xong một cách hợp tình hợp lý - - viết di chúc.

Nó không muốn viết di chúc, trên bản di chúc của Nó cũng chỉ viết có năm chữ, đó chính là, “Yoongie, em yêu Yoong”. Nó nghĩ Nó sẽ là người thứ nhất và cũng là người duy nhất trên thế giới này viết di chúc như vậy.

Nó nghĩ sau khi Nó chết, đây là thứ duy nhất có thể thay Nó nói cho Yoongie của nó biết , Nó yêu Cậu.

Chỉ là Nó vẫn phải xử lý di sản khổng lồ của mình, cố gắng cả đời của Appa, cả tiền chính đáng cũng như không chính đáng đều thu về vô số. Nó không biết di sản của mình cụ thể có bao nhiêu. Nếu thật sự đi tính toán, nói không chừng Nó chính là người giàu nhất Đại Hàn Dân Quốc cũng nên.

Nó giao toàn bộ công ty của Appa cho Yuri ... Còn nhớ từ còn nhỏ Appa đã muốn Cô là chồng của Nó ... Ông từng bước đào tạo Cô trở thành người tài giỏi ... Ông biết Nó không đủ sức gánh vác gia nghiệp , ông chỉ có thể nhờ đến Yuri , người con rể mà ông dùng cả Tâm huyết để đào tạo .. Ông cũng chỉ tin tưởng mỗi Yuri mà gia cả Nó ...

Yuri cảm bản thỏa thuận đó nhưng không chịu tiếp nhận. Nó đã cực kỳ mệt mỏi, không muốn nhiều lời. Yuri là người chính trực, có lẽ nếu không có Yoona, không biết chừng Nó đã thật sự yêu Cô.

Nó dùng ngữ khí mạnh mẽ nói với Yuri: “Đây không phải một khoản tiền bất chính, sau khi nhận nó Yul sẽ phải hao tâm quản lý. Mọi hành động đều phải suy xét kỹ càng, Yul cũng không phải là Yul mà là người phụ trách tập đoàn này, một khi xảy ra chuyện gì thì Yul phải đứng mũi chịu sào. Nếu vi phạm pháp luật, Yul còn phải chịu trách nhiệm trước pháp luật. Em không nghĩ rằng vụ này Yul có lỗi đâu.... Còn nữa Yul nợ họ Jung ... Món nợ sinh mệnh này cả đời Yul cũng không thoát được . Yul biết là em không có khả năng , nên sau này nếu có thành gia lập thất , hải tử đầu tiên của Yul nhất định phải mang họ Jung ...” Nó tin rằng số tiền kia không phải là giúp một người không phải lo đến cơm áo, mà là khiến Cô ta bán đứt tự do của chính mình. Mà Nó từ bỏ số tiền đó, chắc chắn Nó có thể sống thanh thản. Mặc dù Nó biết Nó làm vậy sẽ khiến Yuri rất đau lòng , Sống cùng nhau dưới mái nhà suốt 20 năm nói không có tình cảm chẳng phải Nó là thứ cảm thú sao .. Nhưng Nó không quản được nhiều như thế , rồi sec có lúc Cô sẽ có được hạnh phúc ... Có lẽ hạnh phúc của Cô chỉ có thể đến khi Nó lìa xa ...

Nó cũng chu cấp tài chính đầy đủ cho cô nhi viện, hơn nữa không được chỉ dựa vào một mình Nó Cô nhi viện cơ cấu như một tổ chức xã hội từ thiện, cũng tìm các công ty hảo tâm bên ngoài làm nhà tài trợ. Tuy là do Nó thành lập, nhưng cũng đã không phụ thuộc vào Nó từ lâu.

Còn lại là hai căn biệt thự của nhà Nó và một mảnh đất ngay trung Tâm Seoul, một căn Appa Nó cùng Yuri ở khi còn sống, nơi ấy rất lớn, cũng có thể coi như một cái sân nhỏ. Còn một căn chính là chỗ ở của Nó với Yoona bây giờ, một ngôi nhà Nó đã hao hết tâm trí chăm chút nhưng cũng không có nổi lấy sự ấm áp.

Nó muốn để lại căn nhà của Appa tới cho bố mẹ Yoona. Không cần biết bọn họ làm cái gì, xử lý nó như thế nào, cho thuê cũng tốt, bán cũng tốt, về sau cũng đảm bảo được hai người không phải lo đến cơm áo gạo tiền. Ít nhất đây là chút lòng thành cuối cùng của kẻ làm con dâu như Nó .

Còn mảnh đất , Nó để lại cho Fany ... Nó biết sau mọi tổn thương mà Nó gây ra , giờ đây Nó lại dùng thứ có liên quan tới tiền để liên hệ với Fany thì thật là vô sỉ , nhưng Nó biết và hiểu Fany , Fany không giận Nó lâu đâu , thế nào nghe tin Nó chết cũng sẽ tha thứ cho Nó , Xem như đây là món quà Nó tặng cô thay cho những yêu thương chăm sóc mà cô dành cho Nó từ lúc đi học ..

Chỗ Nó đang ở hiện tại, Nó không nỡ để lại cho bất kỳ ai. Cho dù chỗ đó giá bằng như biển, nhưng đây là nơi Nó với Yoona có chung kỷ niệm, Nó chỉ muốn để lại cho Yoona. Nhưng Nó biết rõ tính tình của Cậu,

người kiêu ngạo như vậy chắc chắn sẽ không muốn cũng không thêm muốn. Cho nên Nó giữ nó lại, mặc cho nó hứng chịu mưa nắng, coi như là người chứng kiến cho đoạn tình này của Nó.

Nó đi siêu thị mua rất nhiều thứ, quyết định đi thăm Bố Mẹ Cậu.

Kết hôn hai năm Nó gặp hai người bạn họ hai lần, lần thứ nhất là lúc Appa Nó thả bạn họ, còn một lần là trong hôn lễ của Nó với Yoona. Hai lần họ nhìn thấy Nó đều nơm nớp lo sợ, giống như con chuột nhìn thấy con mèo, yêu quái gặp phải Tôn Ngộ Không.

Trước khi vào cửa, Nó nỗ lực điều chỉnh cảm xúc của mình, tự nói trong lòng “Jung Soo Yeon, cố gắng lên, cười tươi nào.”

Nó vừa cởi giày liền cười thật tươi, hướng vào bên trong hét to, âm thanh vang dội : “Bố Mẹ. Con tới thăm Bố Mẹ này.”

Nó tin âm thanh của mình phải vượt quá bảy mươi decibel, bởi vì cả Bố và Mẹ chồng Nó đều bị làm cho sợ hãi.

Tay đang cầm kính lão của Bố Cậu khựng lại giữa không trung, một lúc lâu không nhúc nhích. Nó cười hi hi bước vào, ngồi xổm xuống đeo lên cho ông: “Ha ha, Bố muốn đọc báo à?” Sau đó rất dịu dàng cầm tờ báo trên bàn trà đưa cho ông.

Xoay người nói với Mẹ Cậu: “Mẹ, con mua rất nhiều thứ ẹ, con bỏ vào tủ lạnh nhé.”

Nó xử sự như một đứa con dâu bình thường, hoàn toàn bất chấp sự kinh ngạc của hai người, sắm vai một đứa con dâu khéo léo hiền lành.

Nó nhét đầy tủ lạnh sau đó đi dọn dẹp. Trong một sáng một chiều, Nó vệ sinh căn phòng không rộng lắm của họ sạch sẽ không còn một hạt bụi. Nó cho tới bây giờ cũng không biết mình có thể làm nhiều việc như vậy, Nó tỉ mỉ lau sàn nhà hai lần, giặt xong toàn bộ vỏ chăn bông, Nó thậm chí còn xuống bếp làm năm món ăn.

Nó bưng bát mím cười nhìn bạn họ. Lúc Nó cười rõ lên thực ra rất dễ nhìn, cũng khiến cho người già yêu mến. Nó tỉnh rụi làm lơ phản ứng của bạn họ.

Lúc ăn cơm tối, Nó thậm chí pha nước nóng rửa chân cho Bố Cậu, Nó bê chậu nước như nhỡ, vắt khăn trên cánh tay, nói với Bố Yoona: “Bố, để con rửa chân cho Bố.”

Bố Cậu nhìn Mẹ Cậu tới một cái, Mẹ Cậu lại nhìn Nó, muốn biết Nó lại có tâm địa xảo trá gì, bởi vì thủ đoạn đoạt được Yoona năm đó của Nó khiến bạn họ nhớ lại mà sợ.

Bố Cậu đã cao tuổi, hơn nữa vì phải ngồi trong thời gian dài nên thần kinh cảm giác đã thoái hóa, trời lại rất lạnh, Nó sợ ông không đủ ấm nên pha nước rất nóng. Nó rửa chân cho ông từng chút từng chút một, nghĩ thầm, người này đã đem Yoona mà Nó yêu nhất đến cho Nó, Nó biết ơn ông, nhưng vì Nó mà ông phải chịu khổ không ít, Nó thật có lỗi với ông.

Có lẽ bạn họ cũng không chịu được tôi thần kinh thất thường như thế, Sau khi Nó đi khỏi tức tốc gọi điện thoại ngay cho Yoona .

Nó về nhà lại đi thẳng vào bếp chuẩn bị món mì trộn cho Cậu ... thoáng chốc Yoona lao vào bếp Vừa vào cửa đã tức giận bùng bùng... Nắm lấy vai Nó xô mạnh một cái , đầu Nó đập thẳng vào cạnh tủ ..

Cậu mở miệng quát: “Jung Soo Yeon, cô bị thần kinh à?”

“Em không có điên.” Nó sờ sờ sau đầu, rất đau. Trước kia đầu Nó chưa bao giờ bị đụng như thế. Yoona, Cậu là đồ tồi.

“Vậy tại sao cô lại rồi hơi đi quấy rầy bố mẹ tôi?” Cậu trợn mắt với Nó, hai mắt đỏ ngầu. Trong trí nhớ của Nó, Yoona chưa bao giờ như thế, Cậu luôn luôn nho nhã, không bao giờ động tay chân với Nó, cho dù hận Nó cũng sẽ không ra tay đánh đập. Hôm nay cú đẩy này đã là phá vỡ tất cả những tiền lệ trước đó.

“Em không quấy rầy, Yoongie ah, em quý mến bạn họ.” Nó giải thích.

Cậu bị sự yêu mến của Nó làm cho tức giận vô cùng, cắn răng rít từ cổ họng: “Jung Soo Yeon, tôi thực thấy buồn thay cho cái quý mến của cô. Nếu mọi người ai cũng giống như cô thì quý mến bản thân nó sinh ra trên cái thế giới này vốn đã là một loại tội ác. Cô rốt cuộc có biết người bị cô quý mến phải nỗ lực trả giá lớn như thế nào để gánh chịu cái sự quý mến đó của cô không?!” Cậu gần như gào thét, như một con sư tử đang nổi giận vô cùng nguy hiểm.

Nó cắn răng, không có lời nào để nói. Đúng vậy, Yoona nói không sai. Tại Nó. Năm đó bọn cướp xử lý sự việc không tốt, Bố Cậu trong lúc chạy trốn té gãy một chân, giờ ở trên xe lăn sống qua ngày.

Nó có tội, Nó đến giờ vẫn cảm thấy áy náy, giống như tối hôm nay, Nó nâng cái chân đó của Bố, đó là lần đầu tiên Nó chạm vào. Bàn chân đã bị thoái hóa thần kinh khá lâu, bắp thịt đã co rút, một cái chân xiêu vẹo, giống như bàn chân bó của phụ nữ trong xã hội xưa, khô héo như một ụ rễ cây già. Nó biết rõ tội của Nó không thể tha. Nhưng Nó cũng không phải cố ý. Nó cũng không biết chuyện sẽ trở nên như vậy, “Yoongie ah , tổn thương năm đó không phải do em cố ý.”

“Vâng, cô không cố ý! Nhưng không phải họ sợ cô sao? Tôi đã dốc hết sức tránh không cho cô tiếp xúc với họ, nhưng hôm nay cái dây thần kinh nào của cô bị chập hả? Không biết sao lại tìm đến họ làm gì? Cô không có đầu óc à? Hay cô bị ngu ngốc?” Yoona nói năng chất vấn mạnh mẽ, có lý lẽ có bằng chứng. Nó á khẩu không trả lời được, dựa vào thành bếp, đầu Nó bắt đầu choáng váng, tầm mắt trở nên mơ hồ.

Nó muốn nói xin lỗi, Yoona thật sự xin lỗi, với Cậu và người nhà của Cậu. Trước mặt Cậu , Nó cho tới bây giờ chưa bao giờ keo kiệt những thứ này. Nhưng Nó nghĩ đến bản thân mình lại cảm thấy xót xa. Nó còn ở trên trần gian này không lâu nữa. Vậy mà người mà Nó yêu nhất, tính trăm phương ngàn kế đoạt được, lại vẫn không thể yêu Nó, không, không nói yêu, cho dù là biểu hiện một chút xiu triu mến đặc biệt đối với con gái cũng sẽ không. Cậu hận Nó sâu tận xương tủy. Nhưng Nó yêu Cậu, khắc sâu tận linh hồn, yêu hơn bản thân mình rất nhiều, cho nên Nó mới có thể muốn gần gũi người nhà của Cậu, mới có thể muốn làm cho Bố Mẹ Cậu cũng cảm thấy mình có một đứa con dâu thật tốt.

Nhưng bên tai Nó là lời trách mắng của Yoona, cơn nhức đầu nặng nề ập đến, Nó muốn tóm lấy nó vứt ra nhưng ý thức của Nó lại bắt đầu trở nên mơ hồ. Trước khi hoàn toàn mất đi cảm giác, Nó nghe thấy chính mình nghẹn ngào nói: “Yoongie ah, đừng mắng em như thế, em sợ sau này Yoong sẽ hối hận!”

TBC

6. Chap 5

CHAP V : Bản năng thật là xấu hổ ...

...

Nó không biết mình đã hôn mê bao lâu, lúc thức dậy thấy mình đang nằm trên giường. May mắn là Cậu cũng không đến nỗi có vết Nó trong xó bếp ...

Đầu óc Nó mơ mơ màng màng, phản xạ đầu tiên khi rời giường là tìm thuốc uống. Vặn nắp ra, không uống nước, Nó nuốt thẳng thuốc xuống.

Kỳ thật thuốc của Nó rất dễ tìm, cũng chẳng cất giấu như của gia bảo. Thuốc để ngay trong tủ đầu giường, cúi người mở ngăn kéo thứ nhất ra là thấy. Đây ắp cả ngăn.

Trong lòng Nó có một suy nghĩ khó hiểu, một mặt không muốn Yoona tìm được, nhưng mặt khác Nó lại hi vọng Cậu tìm thấy, như vậy ít nhất cũng chứng minh được Cậu quan tâm đến Nó. Nó giằng co vật lộn giữa hai luồng tư tưởng. Thế nhưng thời gian qua đi, Nó biết được sự giằng co của mình chẳng hề cần thiết chút nào, Yoona sẽ không phát hiện ra, Cậu chưa bao giờ chủ động đến bất cứ thứ đồ nào của Nó.

Chưa đánh răng lại không uống nước, sau khi uống thuốc xong miệng đắng nghét.

Nó xuống giường, rửa mặt sạch sẽ, sau đó tìm Yoona, tìm khắp nhà mới nhớ ra Nó đã lỡ mất thời gian, Yoona hẳn là đã đi làm. Chỉ thấy mảnh giấy để lại trên bàn “Từ nay tôi cấm cô bước vào bếp ...”

Nhưng đến lúc tan tầm Yoona cũng chưa trở về.

Nó cầm điện thoại lòng như lửa đốt, không biết Yoona có xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn không. Gọi điện thoại một lần lại một lần, cuối cùng đến lần thứ mười mới gọi được.

“Yoongie ah, Yoong đang ở đâu? Sao còn chưa về nhà?” Nó vội vàng nói ra suy nghĩ trong lòng. Hận không thể giờ phút này đang ở ngay cạnh Cậu.

Yoona rõ ràng bực mình, giọng điệu chán ngán: “Tôi khi nào thì nói với cô tôi sẽ về nhà?”

Nó đang muốn mở miệng, đầu bên kia điện thoại lại truyền đến một giọng nữ: “Yoong, sao cậu lại ở đây?”

Nó không cần phải đoán giọng nữ ở đầu dây bên kia là của ai. Người yêu đầu của Yoona, một người trong đôi uyên ương mà Nó đã tốn bao công sức chia rẽ. Nhưng Nó cũng biết đây không phải là lúc so đo, Nó cũng sẽ không hành động giống như tình tiết trong phim, dùng dằng dục điện thoại, Nó chọn cách không nghe thấy, tiếp tục nhẹ nhàng giải thích với Yoona.

Nhưng sao Nó lại quên rồi, Nó muốn tiếp tục, không có nghĩa là đối phương cũng muốn. Yoona cộp một tiếng cúp điện thoại. Sau đó nửa tháng không về nhà.

Nó cầm điện thoại, vui mình trên ghế salon, cả người đung đưa, nhìn bóng tối dần dần bao phủ. Ánh tà dương vàng óng ả lập tức bị bóng đêm vô hạn thay thế.

Nó gào thét trong lòng, “Yoongie ah , trở về. Trở về đi, Yoongie ah”.

Nhưng dù gọi bao nhiêu lần, vẫn chỉ có cái bóng của chính mình.

Trời quang đãng

Tiết trời Thanh minh năm nay đẹp hơn năm trước, nhớ năm ngoái lúc Nó đi tảo mộ cho Appa, trời còn mưa lác đác.

Người đi tảo mộ rất đông, nhưng trước mộ Appa lại lặng im cô quạnh. Nó không mang hoa cúc, mà mang theo hoa hướng dương mà ông thích nhất lúc còn sống. Nó không cho Yuri động vào , tự mình làm tất cả ... Nó đặt bó hoa ngay ngắn, quét mộ, dọn dẹp mộ bia. Nó quét rất cẩn thận. Nó nghĩ chắc đây cũng là lần tốt nhất mà mình giúp được ông. Có lẽ sang năm Nó cũng giống ông, đều nằm sâu dưới đất.

Trừ lần đó ra Nó còn đặt với Yuri một điều kiện, Nó hy vọng hàng năm Cô có thể đến quét mộ cho Appa Nó một lần, bất kể Cô có cao sang hay nghèo túng bần hàn. Thật ra Nó không nói thì Yuri cũng làm . Ông là người cha sinh ra Cô lần thứ 2 mà ..

Còn đang ở nghĩa trang thì di động của Nó vang lên, đưa lên nhìn thì là Yoona. Nó mừng rỡ nghe, nghĩ thầm Yoona cuối cùng cũng có thể để ý đến Nó. Nhưng vừa nghe, Nó mới biết thế nào gọi là trời sắp.

Nó vội vàng lao thật nhanh đến công ty của Yoona. Nhưng còn chưa ra khỏi nghĩa trang Nó đã ngất xỉu ngã trên mặt đất.

Nó nhớ tới đã mơ một giấc mơ rất dài. Trong mơ, hình như Yoona quay về nói tha thứ cho Nó, nhưng Nó vừa mới cử động đã phát hiện tất cả đều là ảo ảnh, Yoona biến mất không tăm hơi. Cậu vẫn không tha thứ cho Nó.

Nó bật dậy, sợ muốn chết. Vén chăn lên, bước xuống đất: “Yoongie ah.” Cậu ở đâu, Nó muốn gặp Cậu, tôi lấy điện thoại di động ra một lần lại một lần xác nhận đây đúng là sự thật, không có sai, Yoona đã nói được cử đi tỉnh khác nhậm chức, sẽ đi liền hai năm.

Nó không hề bận tâm đến hình tượng của bản thân, lao ra ngoài, làm kinh động cả y tá lẫn bác sĩ.

Có tiếng người khuyên nhủ bên tai Nó: “Cô à, thân thể của cô không tốt, không thể xuất viện ngay bây giờ. Tiếp theo chúng tôi còn phải cho cô làm một chuỗi kiểm tra, mong cô phối hợp với chúng tôi , tiến hành điều trị thêm. Người nhà của cô đang làm thủ tục sẽ quay lại ngay thôi ”

Đầu óc Nó trống rỗng, cô ấy cũng nói là “người nhà” , Chắc là đang nói đến Yuri , nhưng Nó chỉ có một mình Cậu thôi , nếu mất đi Cậu, Nó còn người nhà nào nữa.

Chuyện duy nhất Nó muốn làm bây giờ là tìm lại Yoona. Nếu Nó thật sự đã làm sai chuyện gì thì Nó có thể sửa. Nếu như Cậu không muốn Nó gặp cha mẹ Cậu, Không muốn thấy Nó ngất xỉu .. vậy sau này Nó cũng không bao giờ gặp nữa, sẽ không bao giờ để mình ngã trước mặt Cậu , hơn nữa Nó vốn cũng chỉ định đi gặp một lần thôi.

Nó xiêu vẹo đi ra bệnh viện. Tới bên dưới công ty Yoona, Nó run rẩy cầm di động gọi cho Cậu, nói mình ở ngay dưới lầu chờ Cậu. Yoona có chút không vui nhưng Nó tuyên bố uy hiếp, Cậu mới đồng ý xuống.

Nó tìm một quán cà phê gần đây ngồi xuống gọi một ly đồ uống lạnh, Nó cần tỉnh táo, cần suy nghĩ xem chốc nữa nói thế nào với Yoona, làm sao có thể làm cho Cậu thay đổi ý định. Nó biết rõ nhìn mình rất thảm hại. Vì đi tảo mộ, Nó mặc một bộ đồ đen toàn thân, vì ngất xỉu ngã trên mặt đất, trên chiếc áo khoác màu đen còn có vết bùn, lại nằm ở bệnh viện ngủ mấy tiếng, tóc tai cũng rối bời.

Nó nhận thấy ánh mắt khác thường của nhân viên phục vụ, cổ hết sức ngứa sang lại bản thân. Đồ uống chưa uống hết thì Yoona đã đến.

Lâu thế rồi không được gặp Cậu, giây phút nhìn thấy Cậu từ từ đi về phía Nó, Nó đã khóc, nước mắt chảy xuống, không có giấy ăn, Nó lấy ống tay áo chùi khôe mắt, vội vã hỏi “Công ty cử Yoong đi nơi khác nhậm chức à?”

“Ừm.” Yoona gọi một cốc cafe, ngồi xuống đối diện với Nó.

“Đi liền hai năm?”

“Ừ” Yoona không có chút do dự nào. Lòng Nó bỗng chốc luống cuống, sắp xếp từ ngữ trong đầu.

“Cô ta cũng thế à?”

Yoona nghe vậy nhìn Nó thật lâu, cuối cùng, mặt nhăn lại, nói: “Cô thấy mình đủ tư cách nói những lời này ư?”

Nó không nói, nước mắt thi nhau chực trào trào ra khỏi hốc mắt. Nó tiếp tục uống đồ uống lạnh. Yoona có lẽ không quen nhìn bộ dáng đáng thương tội nghiệp này của Nó, nói: “Cô yên tâm, tôi ở bên ngoài sẽ giữ mình trong sạch giúp cô, sau hai năm sẽ trở lại. Hôn nhân của chúng ta không hề có bất kỳ mối đe dọa nào, tôi còn sẽ kéo dài nó cho đến ngày mà cô chết.”

“Em không có ý này, Yoongie ah, em mong Yoong hoãn lại nửa năm.”

“Cô nghĩ quyết định này là tôi chủ động xin à?” Cậu chất vấn. Nó không phản bác, cầm cốc cafe đưa lên miệng uống đến nửa cốc, giọng nói của Yoona mới vang trên đỉnh đầu .

“Cho tôi lý do, Jung Sô Yeon, cho tôi một lý do để từ chối.” Cậu dường như rất nghiêm túc. Nó cố gắng moi hết ruột gan, chỉ là moi thũng ruột, Nó cũng chỉ có một lý do.

“Yoongie ah, Yoong biết em yêu Yoong mà.” Nó nghe thấy mình rầu rĩ nói.

Yoona ngồi đó nhìn tới một lúc lâu, nói: “Tôi biết, từ ngày kết hôn đã biết, cho dù thế thì đã sao?”

Đã đến giờ làm việc, nói xong Cậu xoay người rời đi.

Nó ngồi nguyên ở chỗ cũ. Cho đến khi Yoona biến mất ngoài tầm mắt, Nó mới như sự tỉnh mộng, bật dậy đuổi theo.

Nó đuổi kịp Cậu ở chỗ đèn giao thông, Nó bắt lấy cánh tay của Cậu, móng tay đâm vào trong thịt nhưng tiếng nói lại lí nhí: “Yoongie ah, hôm nay là thanh minh.” Cuộc đời này quá đau khổ rồi, Yoong đừng khiến em phải thê thảm hơn nữa.

Yoona nhìn Nó, muốn biết Nó còn muốn nói gì nữa.

“Tiết thanh minh đầu tiên của Appa, Yoongie ah, ngoài ông ấy ra, Yoong là người thân duy nhất của em.” Cho nên, chỉ cần nửa năm mà thôi, nửa năm đối với một người khỏe mạnh mà nói không đáng kể chút nào, nhưng lại là đoạn thời gian cuối cùng của Nó.

Chết thật ra không hề đáng sợ, cái đáng sợ là phải cô độc đối diện với cái chết.

Nó cố gắng sắp xếp từ ngữ, hy vọng có thể biểu đạt rõ ràng ý của mình, “Em chỉ muốn Yoong hoàn lại nửa năm thôi.”

Yoona dường như không muốn bàn luận vấn đề này với Nó, Cậu giãy tay Nó ra, sải bước đi về phía trước. Nó nhìn bóng lưng Cậu càng lúc càng xa, cảm giác bất lực ủa đến, ngay sau đó, tính cách đại tiểu thư của Nó lại bắt đầu phát tác.

Nó quát: “Yoong biết em có quyền có thể, em có rất nhiều cách có thể hủy bỏ chuyến đi này của Yoong.”

Yoona bị Nó chọc tức đến nghiêng răng nghiêng lợi, trán hằn gân xanh nhìn Nó: “Cô cứ thử xem, Jung Soo Yeon, xem xem cô còn gì có thể ụ hiếp được tôi?”

Nói xong giận dữ xoay người bỏ đi, không hề chú ý tới vừa rồi đèn giao thông đã từ xanh chuyển sang đỏ.

Lúc Nó hiểu được chuyện gì đang xảy ra thì cả người đã bị một vật nặng nề đâm mạnh vào, sau đó bị hất tung lên không, Nó nhìn thấy máu loang đầy trời và ranh giới tử vong quần quanh trong lòng bàn tay.

Nó là người tham sống sợ chết. Việc này Nó chẳng thần thừa nhận.

Nó vẫn rất nhát gan, nhớ lại hồi đi nhà trẻ, có đứa bạn cướp mất thứ gì đó của Nó, Nó bị chèn ép cũng không dám phản kháng. Bọn kia làm ầm lên không cho Nó ngủ trưa, để Nó phải nhận lỗi thay người khác, Nó vẫn đều cam tâm chịu đựng. Gặp được Yoona chắc là lần dừng cảm duy nhất của Nó, dừng cảm tới mức không từ thủ đoạn nào.

Sau khi lấy Yoona, Nó đếm từng ngày còn sống trên đầu ngón tay. Nó không chịu tiếp nhận điều trị không có nghĩa là Nó không sợ chết. Mà ngược lại còn thấy sợ hơn, Nó sợ nếu chữa trị không tốt, vừa lên bàn mổ đã xảy ra bất trắc, hoặc trong quá trình tiếp nhận điều trị, tóc bị rụng sạch, biến thành xấu kinh khủng khiếp.

Tóm lại, Nó không dám đánh cược gì cả, nhất là dùng khoảng thời gian sống chung của Nó và Yoona để đánh cược.

Nhưng lúc này đây, Nó lại hi vọng tốt cùng là chính mình đã chết. Như vậy, ít nhất về sau Yoona sẽ nhớ rõ có một người đã từng liều chết cứu Cậu. Món nợ sinh mạng này, Cậu sẽ không thể nào quên được.

Chỉ là dù ý thức có kiên quyết đến đâu, lúc này thân thể lại còn ngoan cố hơn. Thế nên đôi lúc bản năng thật là đáng xấu hổ.

Nó mở mắt ra đã là buổi sáng ngày nào đó, ánh nắng sáng rọi, không biết giờ là mấy giờ, Nó nhìn thấy chim sẽ đang nhảy lóc chóc trên bệ cửa sổ.

Nó di động cơ thể, cả người đau đớn.

Y tá đứng giờ tới kiểm tra phát hiện ra, gọi bác sĩ tới. Bác sĩ mặc áo dài trắng. Yoona nổi gót theo sau.

“Cô rất may mắn đấy, nhưng cũng vô cùng bất hạnh.”

Nó gật đầu. Nó vốn mang bệnh nặng trong người còn đựng phải tai nạn xe cộ, có thể sống sót đã thật sự là một kỳ tích. Nhưng đáng tiếc, mạng sống vốn ngắn ngủi này của Nó sẽ lại giảm xuống còn bao nhiêu đây.

Ông ta kiểm tra hàng loạt, vừa ghi ghi chép chép vào sổ vừa hỏi Nó: “Có bác sĩ điều trị riêng không?”

Nó gật đầu, chưa được xem là bác sĩ điều trị riêng nhưng Nó cũng lấy thuốc ở đó.

“Chốc nữa nói cho chúng tôi biết số điện thoại của ông ấy.” Nói rồi liếc qua Yoona. “Chồng cô cũng không biết liên lạc bằng cách nào. Chúng tôi sẽ liên hệ với ông ấy.”

Bác sĩ rời đi, y tá đi theo, trong phòng bệnh chỉ còn hai người.

Nó không biết đã hôn mê mấy ngày. Yoona vẫn mặc bộ quần áo hôm thanh minh, có chút lồi thối, tay áo đã có vài nếp nhăn, trông mắt nhìn Nó, trong mắt vẫn tơ máu dày đặc.

Nó muốn nói, nhưng lại không biết mở miệng kiểu gì, bất đắc dĩ đành phải lựa chọn im lặng,

Lúc y tá đến đổi thuốc, Nó nói với cô ấy mình đói bụng, muốn ăn cháo đậu, phải thật đặc. Nó đặc biệt nói mình rất kén ăn.

Y tá nhìn Yoona khó hiểu nói: “Người nhà chăm sóc bệnh nhân kiểu gì vậy? Ngay cả bệnh nhân đói bụng cũng không biết?” Lại nhìn qua Nó: “Giờ này làm gì có chỗ nào mua được cháo thật đặc?” Về mặt hơi miễn cưỡng.

Nó trông mắt nhìn y tá, thật sự muốn giết người.

Yoona đi ra ngoài, có lẽ là đi mua cháo.

Nó tràn đầy chờ mong, lại ngủ thiếp đi, tỉnh lại lần nữa thì trời đã tối rồi. Trên ngăn tủ có hộp giữ nhiệt, Yoona ngồi trên ghế sofa, đáng người thanh mảnh, đầu vùi giữa hai chân, tao nhã không gì sánh nổi. Nó nhìn đầu mở nắp hộp giữ nhiệt, múc từng thìa từng thìa một. Đến lúc ăn hết một nửa, Yoona tỉnh lại, ánh mắt chăm chăm nhìn thẳng vào Nó.

Nó bị ánh mắt đó nhìn phát hoảng, để giảm bớt lúng túng trong lòng, chìa tay về phía trước, nói: “Yoong ăn không?” (zô ziên hết sức > “< tự=” “nhiên=” “thấy=” “đoạn=” “này=” “giống=” “con=” “mèo=” “ngor=” “đó=” “quá” “đây=” “là=” “câu=” “đầu=” “tiên=” “nó=” “nói=” “với=” “cậu=” “sau=” “khi=” “tỉnh=” “>

Yoona không nói, nhìn Nó một cái, cúi đầu, cầm áo khoác đi ra ngoài.

Sáng hôm sau gặp lại thấy Cậu đã thay quần áo. Nó nghĩ hẳn là Cậu trở về tắm rửa.

Nó hỏi y tá xem mình ngủ mấy ngày rồi. Y tá nói ba ngày, đúng ba ngày ba đêm, nói ca phẫu thuật đêm đó kéo dài hơn vài tiếng, nhưng dù cả người thương tích cũng không có vết thương nào nghiêm trọng.

Nó ra hiệu mình biết rồi. Y tá đi ra ngoài.

Trên thế giới này chuyện Nó ghét nhất chính là nằm viện. Bởi vậy khi những vết thương ngoài da vừa khép miệng, có thể xuống đất đi lại, Nó quyết định về nhà.

Hơn nữa cảm giác nằm viện rất hiu quạnh, Nó không có bạn bè gì, Fany đã không nhìn tới Nó, Nó không cho Yuri đến thường xuyên, Cô còn có cả tập đoàn cần điều hành, đâu thể lúc nào cũng kề bên Nó... Thế là ngay cả một người đến thăm hỏi cũng không có. Nhưng công ty của Yoona hình như đã biết chuyện, ngày thứ ba sau khi tỉnh lại có mấy người đồng nghiệp tốt của Cậu đến thăm tới, điều này khiến Nó rất ngưỡng mộ đồng thời lại nghĩ tới Fany, người bạn duy nhất Nó từng có.

Trong số những người đến thăm có người đã từng đưa Yoona về nhà hôm sinh nhật Cậu, Nó rất vui khi thấy anh ta, anh ta gọi Nó là chị dâu, Nó cười với anh ta, liền động đến vết thương, rất đau, nhưng Nó cam tâm tình nguyện.

Ngoài ra còn có một người nữa, kỳ thật cả đời này Nó cũng không muốn nhìn thấy Nàng. Bộ dạng Nàng chỉ bình thường thôi, ít nhất là Nó thấy thế. Nàng cứ tự nhiên rất rộng lượng, ra vẻ trước mặt Nó căn dặn Yoona phải làm cái này cái nọ cho Nó.

Nó không biết có phải Cậu còn đang giận Nó hay không, nhưng Cậu rất ít nói chuyện với Nó, luôn ngồi ngẩn người một mình, hoặc là ngáy ra nhìn Nó.

Nó muốn xuất viện, bác sĩ không cản được. Chữa bệnh cũng phải tự nguyện chứ, ông cũng không thể xịch tay Nó lại.

Nó đem về một hòm lớn đầy thuốc cứu sinh do bác sĩ kê, để hết trên tủ đầu giường, sắp xếp vô cùng gọn gàng. Lúc Nó làm việc này, nét mặt Cậu nhìn Nó có chút khó hiểu.

Nó phủi tay, mỉm cười nói với Cậu: “Đúng là ở nhà vẫn tốt hơn.” Sau đó lại nói: “Em đi nấu cơm.”

Đi vào phòng bếp mở tủ lạnh ra, chỉ mới cầm thìa xới lên tay, đã bị đoạt đi, xoay người lại thì thấy Cậu đứng đó, cả người nghiêm nghị, bộ dáng khó chịu, nhíu mày dường như một mối muốn chết: “Quên là bác sĩ đã nói gì sao? Đi về phòng.”

Nó cười: “Lời của bác sĩ có thể xem là chuẩn mực sao? Em nhiều khi cũng không nghe lời của ông ấy, không có chuyện gì, em chỉ nấu cơm thôi, chẳng lẽ Yoong không thấy đói?”

“Tôi sẽ gọi thức ăn bên ngoài.” Nó còn muốn nói nữa nhưng Cậu đã đập kín vung nồi lại quát lớn “Tôi cấm cô bước vào bếp” . Nó chỉ có thể hậm hực trở về phòng.

Buổi tối lúc đi ngủ, Cậu vẫn chưa quay về phòng. Gặp tình huống như thế này, trước kia nếu Nó không cùng thức với Cậu thì cũng phải mặt dày kéo Cậu đi ngủ. Nhưng từ sau khi gặp tai nạn, Nó không dám. Cậu rất ít khi nói chuyện với Nó, cho dù là Nó chủ động tìm Cậu thì Cậu cũng sẽ giật mình kinh ngạc, cả buổi không biết suy nghĩ cái gì.

Cậu thay đổi quá nhiều, tình yêu của Nó đã cũng đã không còn thẳng thắn nữa.

Nó uống thuốc nằm trên giường đếm nai(), một con, hai con, mãi đến khi bọn chúng đều biến thành khuôn mặt của Yoona.

Nó cũng không biết lệnh điều động của Cậu đã được giải quyết thế nào. Cậu làm cho cơ quan nhà nước, không thể tùy ý kháng lệnh được.

“Nhưng Yoongie ah, giờ đây em vì Yoong mà bị thương. Xin Yoong nhất định phải nhớ cho kỹ điều đó được không?”

TBC

7. Chap 6

CHAP VI : Jung Soo Yeon, đời này em vĩnh viễn cũng không nghe được câu nói đó...

...

Sáng hôm sau ngủ dậy không ngờ lại nhìn thấy Yoona. Cậu nằm ở đó, tư thế ngủ rất tốt, có lẽ cả buổi tối đều không nhúc nhích một chút nào. Ánh mắt tham lam của Nó nấn ná nơi khuôn mặt cậu nhất là đôi môi mỏng kia ..., nhưng cuối cùng vẫn lưu luyến thu lại, Yoona, Cậu rút cuộc vẫn còn hận Nó . Dù cho Nó vì Cậu như thế, Cậu vẫn cứ hận Nó. Loại cảm giác này khiến Nó cảm thấy bất lực.

Nó rời giường uống thuốc, sau đó ra ngoài đi dạo. Lâu rồi không quan tâm đến vẻ ngoài của bản thân, sáng nay mới phát hiện khuôn mặt tái nhợt quá mức, hơn nữa cũng gây đi đáng sợ. Hai má hõm sâu, Nó sớm đã trở thành một cây cây khô kiệt.

Boi son trát phấn một lúc, Nó mới có can đảm ra ngoài gặp người khác.

Nó lại đến nghĩa trang, trong đó mới an nghỉ người cả đời này đều yêu thương Nó. Lần này Nó không gọi Yuri , Nó biết đây là lần cuối Nó đến thăm ông , Nó muốn chỉ có ông và Nó thôi

Nó nói lời vĩnh biệt với ông, đây là một nghi thức kỳ quái, cũng là một dự cảm kỳ quái. Một người biết trước được sinh mệnh của mình chẳng còn trên trần gian bao lâu nữa, đi vĩnh biệt một người đã xa rời trần gian.

Nó ngồi trước ngôi mộ tâm sự với Appa, nói Nó nhớ ông, kiếp sau có lẽ để cho ông trở thành người yêu của Nó cũng được, như vậy ông sẽ yêu Nó nhiều hơn một chút, Nó cũng không cần phải trật trật vát vát như thế. Hay để Nó là người một bình thường thôi cũng được, như vậy Nó yêu Yoona cũng sẽ không liều lĩnh bất cần như thế.

Nó nói đến khi mệt mỏi vô cùng, ngủ một giấc ngay trước mộ. Lúc tỉnh dậy đã là buổi chiều. Trước khi đi Nó nói với ông: “Appa, con nghĩ con thực sự rất khổ sở. Vì sao hết thấy những thứ này đều muốn con phải gánh vác? Con mệt mỏi, không muốn động đậy nữa.”

Nó mơ mơ màng màng đi về nhà, về đến nhà lại thấy đói bụng, Yoona không ở nhà, Nó đoán Cậu đi làm, Nó đến phòng bếp làm thức ăn. Nó muốn ăn mì trộn thơm lừng, món Cậu thích ăn nhất.

Nó vừa mới cầm mì lên tay đã nghe thấy tiếng mở cửa, sau đó Nó thấy Cậu đứng sừng sững trước mặt mình.

Cậu giận dữ hét vào mặt Nó, một tay giật lấy mì sợi trên tay: “Cô tại sao luôn như thế, cô rốt cuộc muốn tôi nói bao nhiêu lần mới chịu? Bảo không cho cô vào bếp, cô nghe không hiểu à? Còn nữa, cô không có chuyện gì làm à, sao đi ra ngoài không nói một tiếng cũng không thèm nghe điện thoại? Có phải cô thấy đối diện với tôi thật nhàm chán đúng không? Hay là thấy đặc biệt hồi hận vì đã cứu tôi?”

Nó đứng tại chỗ không dám nhúc nhích, bất ngờ vì Cậu tức giận đến như vậy. Nó vắt hết óc nghĩ lý do: “Hồi trước Yoong nói, em đi đâu cũng không liên quan đến Yoong, không cần phải báo cáo. Bởi vì em thấy đói bụng mới muốn ăn thứ gì đó. Còn nữa, vốn dĩ vào bếp cũng không có vấn đề gì, không phải em vẫn nấu cơm cho Yoong hai năm sao? Yoong không thể vợ dũa cả năm.” Nó cảm thấy những lời này là những lời phản bác thành công nhất trong đời mình, Nó trước kia chỉ biết nói, “Thực xin lỗi, Yoongie ah, em yêu Yoong.”

Nó hy vọng Cậu hiểu biết bao! Nhưng Cậu chưa từng hiểu lấy một lần. Trái lại lúc này Cậu lại bối rối, đứng đơ ra đấy lúc lâu.

Nó nhân cơ hội đoạt lại mì sợi: “Yoong muốn ăn không? Em sẽ nấu thêm một phần.” (Móa lì ghê nơi)

Nó nghĩ đây là bữa tối lâu nhất Nó cùng ăn với Cậu, Cậu nhìn Nó ăn mà không động đũa. Trong lòng Nó có cảm giác hài lòng nho nhỏ. Rất rất lâu trước đây, trong một nghìn lẻ một nguyện vọng của Nó dành cho Cậu có một cái nguyện vọng như thế.

Nó vì thế có chút đắc ý hả hê, tắm rửa từ sớm rồi nằm bẹp dí trên giường. Nhưng nửa đêm tỉnh dậy, người tôi đã ướt đầm một mảng, bị người ta ôm lấy, người ở phía sau thân mình run rẩy, phát ra tiếng nghẹn ngào. Đầu óc Nó lập tức vô cùng tỉnh táo, nhưng cũng không nói gì, cuộn người nhắm mắt lại cho đến sáng.

...

Trời quang

Thời gian vào đầu mùa hạ, trời luôn quang đãng rất nhiều.

Công việc của Yoona bỗng chốc hình như giảm đi không ít, luôn đi làm rất muộn, tan tầm rất sớm. Nó rất thỏa mãn, nhưng hy vọng cấp trên của Cậu cũng thấy hài lòng.

Nó nhắm tính trên đầu ngón tay, nếu như Nó có thể sống thêm hai tháng như bây giờ nữa còn có lợi hơn là sống thêm nửa năm, thời gian Cậu dành cho Nó vượt xa trước kia.

Cậu thấy Nó suy nghĩ, hỏi Nó đang nghĩ gì. Nó ngẩng đầu nhìn Cậu, bỗng nhiên cảm thấy anh tuần tú vô cùng, thành thật bộc lộ, không ngờ Cậu lại dữ tợn nhìn Nó trừng trừng.

Buổi tối hôm đó khi choàng tỉnh vì đau đớn, Nó nhìn thấy Cậu gấp gấp lục lọi tủ đầu giường của Nó. Nó đang nghĩ có nên hỏi Cậu xem có chuyện gì không thì lại phát hiện, Cậu đang tập trung cẩn thận nhìn bệnh án và hướng dẫn sử dụng thuốc của Nó. Cả một ngăn đầy thuốc, Cậu mở từng cái từng cái một, nhìn từng câu từng chữ trong sách hướng dẫn, thỉnh thoảng quay sang nhìn Nó.

Nó vội vàng nhắm mắt lại, quên cả đau đớn, giả vờ lơ đãng trở mình, nghĩ đến đêm hôm đó Cậu ôm Nó khóc, khóe mắt cay cay: “Yoongie ah, Yoong rốt cục cũng biết thương tiếc em”.

Hôm sau Nó ra một quyết định vĩ đại, quyết định bù đắp lại toàn bộ thiếu sót từ sinh nhật lần đó của Yoona, Nó không thích phải đem theo tiếc nuối rời đi. Hơn nữa hành động tối qua của Cậu đã xóa tan mọi khúc mắc trong lòng Nó.

Nó lại trang trí nhà cửa một lần nữa, mua cây nến, bày hoa tươi, Nó nghĩ mình cũng cần phải có một kỷ niệm lãng mạn. Cậu trở về đã thấy Nó ngồi yên ở đó như tảng đá.

“Thế nào? Ăn cơm dưới ánh nến thô tục đến thế à?”

Nó bảo Cậu ngồi xuống, cắt bánh kem cho Cậu, bảo Cậu ước một điều. Nó nói với Yoona, bánh kem hôm trước ăn rất ngấy, làm Nó muốn buồn nôn. Hôm nay Nó bảo bọn họ chỉ ột ít bơ thôi. Yoona không nói, cả bữa ăn như một khối núi đá cứng ngắc ngồi yên bất động.

Nó muốn Cậu ăn bánh kem, lại không nghĩ đến khi đó mình đột nhiên chảy máu mũi. Máu từng giọt từng giọt rơi xuống, thấm vào khăn trải bàn trắng tinh lập tức loang thành những đốm hoa.

Nó bỗng chốc luống cuống, ngẩng đầu nhìn lên, Cậu đang vui đùa ăn, Nó nghĩ Cậu hẳn sẽ không chú ý, hơn nữa ánh nến này mờ mờ như vậy. Nó bất chấp mọi thứ, vội vàng tìm cớ, nói vị bơ vẫn còn làm tôi buồn nôn, vội vàng chạy vào nhà vệ sinh. Vừa đi vào liền lập tức khóa cửa lại. Máu vẫn còn không ngừng chảy xuống, Nó chưa bao giờ nghĩ sẽ xảy ra tình huống này, lúc đó đột nhiên có chút hoảng sợ, bác sĩ chưa từng nói với Nó là sẽ gặp phải chuyện như vậy.

Nó vịn vôi xả nước không ngừng, nhưng dù rửa thế nào cũng không trôi hết được sắc đỏ.

Nó ngửa cao đầu nhưng máu vẫn phun trào như suối, dây vào quần áo, hết sức đẹp mắt. Nó sợ Cậu phát hiện ra, mặc kệ mũi đang chảy máu, thò người kéo áo đến dưới vôi nước ra sức gột rửa. Thân thể Nó bản chất không tốt, hệ miễn dịch không mạnh, nhưng thà cảm mạo còn tốt hơn là để cho Cậu phát hiện ra.

Nó vội vã lúng ta lúng túng, đột nhiên lúc đó cửa bị đá văng ra.

Nó xoay người thì thấy Yoona đứng ở cửa, vẻ mặt dữ tợn như Cá Sấu. Nó vụng về mở miệng: “Yoongie.”

Chỉ là, thanh âm cuối đã biến mất trong miệng của Cậu.

Nó đã vô số lần tưởng tượng ra cảnh Cậu chủ động hôn Nó, sẽ là giữa ánh hồng tà dương, sẽ là trong bóng tối mập mờ, sẽ là dưới mưa tuyết bao phủ, cho tới bây giờ Nó tưởng tượng không ít, cũng tưởng tượng không ngừng. Nhưng không nghĩ đến sẽ là trong lúc Nó đang máu chảy thành sông, Cậu hôn Nó.

Cậu giống như một người phải trải qua nỗi khiếp sợ tính mạng bị đe dọa, liều mạng tìm kiếm một chút xác định.

Nó cảm thấy Cậu đè tôi xuống rất thấp, Cậu khom người, không ngừng thay đổi vị trí để hòa hợp chặt chẽ với thân thể của Nó, dường như không nỡ bỏ qua một điểm nào không kề sát vào Nó. Cậu luồn lưỡi vào trong khoang miệng Nó, hết sức vội vã tìm kiếm, cuốn lấy đầu lưỡi Nó, mút rồi lại mút chỉ hận không thể giờ phút này có thể hòa tan ở trong miệng Cậu. Cậu đưa tay nâng eo Nó ép vào hông Cậu. Nó muốn hỏi Cậu làm sao thế, nhưng trong lòng lại hết sức rõ ràng.

Cuối cùng, Cậu mệt mỏi ôm Nó, vui đùa vào hõm cổ Nó mà khóc.

Cậu khóc hết sức, Nó thề cho đến giờ cũng chưa từng biết là Yoona có thể khóc đến như vậy, bắt đầu từ rên nhẹ, chuyển thành khóc to vang dội, Nó thậm chí nghĩ Cậu đã khóc đến khàn cả họng, rách cả yết hầu. Cả người bởi vì khóc quá lớn trở nên cứng đờ như sắt thép, Nó ôm thân thể cứng ngắc của Cậu dỗ dành, Nó nói: “Yoongie ah, em yêu Yoontg, cho tới bây giờ chưa từng hối hận.”

Đêm hôm đó, Nó rất vui vẻ, là thời gian vui vẻ nhất từ khi chào đời đến nay, Nó cảm thấy linh hồn của mình dường như muốn bay lên, lần đầu tiên Nó cảm thấy có chết cũng không đáng tiếc. Cho dù sáng mai tỉnh dậy Nó đã ra đi, Nó cũng vẫn sẽ biết ơn ông trời.

...

Trời âm u

Hôm đó Yoona đi ngủ rất trễ, dường như trong nháy mắt Cậu lại biến thành một đứa trẻ náo loạn gây sự với Nó, tính nết mâu thuẫn, không biết vì sao cùng mình nhều nhặng như thế. Mặc kệ Nó khuyên nhủ thế nào Cậu đều bỏ ngoài tai. Cho đến trước khi Nó ngủ, Cậu vẫn còn đang cố sức dây dưa với Nó, lấy tay chọt vào lòng bàn chân của Nó, còn cù léc Nó nữa chứ. Nó đau lòng, lần đầu tiên Yoongie của Nó làm cho Nó cảm thấy không đành lòng như thế. Nhưng may mắn là ngày hôm sau tỉnh lại, Yoona cũng không tiếp tục nữa.

Nó tựa đầu chôn trong lồng ngực Cậu , hít hà hương thơm của Cậu, Cậu cũng không đẩy ra, ngược lại duỗi tay vuốt tóc Nó hỏi:“Muốn uống thuốc không?” Nó thừa nhận đây là câu nói thỏa mãn nhất Nó từng được nghe trong đời, trước kia Cậu hận Nó, thức dậy nửa giờ cũng không nói với Nó một câu nào, dù là một câu cảm thán Cậu cũng keo kiệt. Nó vui sướng, vùi đầu vào rãnh giữa 2 bầu ngực Cậu cười: “Yoong bón cho em nhé?” Lại sợ Cậu cự tuyệt nói: “Tôi không có hơi sức đâu.” Tay Yoona khựng lại, một lúc lâu mới nói đồng ý.

Nó nghĩ mình cần phải thấy thỏa mãn rồi, Yoona dù vẫn có lúc không nói nhiều lắm nhưng đôi khi Cậu lại trở nên đặc biệt nhạy cảm. Nó có thể cảm thấy được. Chẳng hạn như Cậu bỏ mặc Nó một mình ở phòng sách rất lâu, rồi lại quên mất Nó. Chẳng hạn như Nó đang nghe nhạc, vừa đứng nghe được một câu hát. Nó nhớ rất rõ... Thân thể của Nó càng ngày càng kém, thường xuyên không thể ra ngoài. Hôm đó Nó đang một mình ngắm người nghe nhạc là bài “Một Phút Cô Đơn” của Mỹ Tâm . Đoạn đó giọng hát đặc biệt của Mỹ Tâm cất lên “Người ơi, vì sao cách xa? Để ta tiếc thương ngày qua.” Thật ra Nó không thích Mỹ Tâm lắm, nhưng lại thích bài hát này của cô. Khi đó Cậu vừa vặn đi vào, nghe được chính là đoạn này, chân trước vừa bước lên bỗng ngừng lại, đứng ở cửa nhìn Nó. Có ánh nắng chiều chiếu xuống, ánh vàng rực rỡ chói chang. Một lúc lâu, Cậu bất ngờ đi đến hôn môi Nó. Từng chút từng chút một, không phải rất sâu, nhưng Nó ngẩng đầu lên lại thấy trong đôi mắt thâm thúy của Cậu hiện lên nét lưu luyến không buông. (Đoạn này Yo tự sướng)

...

Trời trong

Mỗi một ngày còn lại đều vô cùng quý giá đối với Nó. Yoona đã không lên lịch làm việc nữa. Cậu có rất nhiều chuyện cần phải làm, phải chăm lo việc ăn uống, sinh hoạt hàng ngày của Nó cùng với những chuyện kiểu như thế.

Nó không phải không vừa ý. Nhưng vào một buổi đêm tỉnh dậy, Nó đột ngột hôn Cậu. Sau tai nạn xe, Nó chưa từng chủ động đi hôn Cậu. Nó mơ mơ hồ hồ cảm thấy mình vẫn còn một chuyện chưa hoàn thành. Cậu vẫn chưa là của Nó. Nó nghĩ Nó và Cậu cần phải có một lần ân ái hoàn mỹ tốt đẹp nhất. Nó nắm lấy cúc áo của Yoona, Cậu tỉnh dậy cầm lấy tay Nó hỏi Nó làm sao thế. Nó chỉ lắc đầu, tay vẫn tiếp tục động tác. Nó nói: “Yoongie ah, em muốn Yoong.”

PG

Đây là lần Nó biểu đạt rõ ràng nhất. Sau lần bị Cậu dọa cho sợ mất hồn đêm đó , cho đến bây giờ Nó vẫn còn ám ức ... Hôm nay Nó thử liều một phen , dù sao Nó cũng chẳng còn bao nhiêu thời gian nữa ... Nó bạo dạn nắm lấy ngực Cậu xoa nắn mút liếm , tay lùa xuống hạ thể Cậu sờ soạng , miệng Nó vẫn không rời khỏi đỉnh tiêm trên đầu ngựa Cậu . Không biết là vì Nó quá yếu kém hay không mà Cậu vẫn không có động thái gì , Nó bạo gan luồn tay vào giữa 2 đùi Cậu miết nhẹ lên 2 mép thịt rồi bất ngờ nhấn mạnh đỉnh hạch giữa rãnh ... Cậu bất ngờ mở to mắt trừng trừng nhìn Nó , không ngờ Nó cả gan như thế , toan đẩy Nó ra , Nó thầm nghĩ phải đánh trần cuối cùng , Nó van lơn “Yoongie ah cho em vào một lần thôi ...” .. Không đợi Cậu đồng ý Nó nhanh tay đẩy ngón giữa một phát thật mạnh , huyết động của Cậu ôm trọn lấy tay Nó ... Cậu há hốc mồm còn Nó thì mỉm cười thỏa mãn ... Nó chỉ cần Cậu như thế , Rút tay ra , chất lỏng màu đỏ nhớt tay Nó , Nó lại mỉm cười ... Cậu không nói gì quay đi , Nó nghĩ chắc Cậu biết Nó sắp chết nên cũng không muốn so đo với Nó .. Nó đâu biết rằng khoảng khắc Nó đi vào Cậu , Cậu đã nhận ra có lẽ Nó cũng đã có một chút trong Cậu ... Cứ nghĩ là Nó thỏa mãn rồi , không ngờ Nó vẫn không an phận , ôm chặt Cậu “Yoongie ah ... ” ... Tiếp tục xoa nắn quặn rũ Cậu ... Nhưng Yoongie của Nó lại cự tuyệt. Cậu hôn lên chân mày Nó rồi nói: “Ngoan nào, đừng âm ỉ!” Nó đáng lẽ phải biết thế là đủ, thân thể đã kém như vậy sao có thể làm những việc ân ái bình thường được, nhưng con người có thể chiến thắng tự nhiên ... Nó nghĩ có lẽ đêm đó mình bị thứ kỳ quái nào đó ám vào người, sâu trong thâm tâm Nó có ham muốn mãnh liệt phải hoàn thành xong chuyện này, giống như con người nhất định phải hoàn thành xong con đường sinh lão bệnh tử. Nó rất nhanh chóng cởi sạch quần áo của Yoona còn vơ vẩn lại , tiếp đó là của chính mình. Nó cảm thấy Cậu quặn rũ vô cùng, sau đó, Nó từng chút một như bà đồng thường thức công vật, hưởng thụ tận tình.

Nó biết rằng Cậu sợ Nó không chịu nổi , lúc này là làm Nó không mất sức , vì chẳng qua Nó chỉ như cọng bún xuyên vào người Cậu , còn bây giờ là Nó ép Cậu phải hành hạ Nó , Nó đã như thế này làm sao có thể chịu được Cậu .. Nó rên rỉ dưới người Cậu, khẩn cầu nói:“Yoongie ah, chỉ lần này thôi.” Cuối cùng sử

dụng tuyệt chiêu của mình, Nó khóc nước mắt đầm đìa, có đôi khi cảm thấy phụ nữ có thể khóc cũng là một hạnh phúc. Nó nói: “Yoongie, cho đến tận bây giờ Yoong chưa có lần nào tự nguyện làm tình với em cả.” Vẫn không được, Nó vừa dầm vừa xoa, “Yoongie ah, chỉ cần Yoong cẩn thận một chút là được, Yoong nhẹ nhàng một chút thôi là được.”

Cậu rút cuộc đầu không lại Nó, Cậu cúi người chiếc lưỡi đi vào từng chút từng chút một, tay miết nhẹ lên đầu ngực của Nó, mỗi lần di chuyển đều cẩn thận từng li từng tí giống như bất cứ lúc nào cũng có thể mất mạng. Cậu hôn Nó những cũng không dám đè hẳn lên người Nó, Mỗi hành động đều rất cẩn trọng

Cách một lúc lâu mới cử động một chút, mỗi lần tay Cậu ra vào cũng không mạnh, liên tục nín thở từ từ di động. Nó phối hợp bên dưới Cậu, theo chuyển động của ánh trăng ngắm nhìn khuôn mặt Cậu, thân thể Cậu ... Đôi gò ngực nhỏ, vòng eo thon gọn, mông săn chắc ... Nó nhìn ánh trăng biến thành tia nắng ban mai, Nó và Cậu ân ái trong thời khắc giao hòa giữa ngày và đêm, bỗng nhiên cảm thấy vô cùng hạnh phúc. Nó ngửa đầu hôn Yoona, Cậu không thoải mái, cũng không thể thoải mái, trong mắt và trên mặt Cậu là lo lắng vô tận, chỉ có Nó là thỏa thích. Tất cả một đêm một ngày một năm cả đời của Nó chỉ vì một thời khắc trong nháy mắt này...

Nó cuối cùng cũng có thể tưởng tượng ra đây chính là quan hệ giữa Nó và Cậu. Nó chính là vì mục đích đơn thuần đó mà có mặt trên đời.

Theo lẽ thường, người cười cuối cùng mới là người chiến thắng. Đêm đó Nó cũng không được đắm chìm trong nắng sớm bình minh như ước nguyện. Nó mỉm cười nhìn khuôn mặt Yoona dần dần mờ nhạt, sau đó bắt đầu chìm vào giấc ngủ.

Cậu quần áo chỉnh tề đứng đó, thấy Nó thức dậy, Cậu tiến đến ôm Nó. Tràn trề mạnh mẽ. Sự ích kỷ của con người phải đạt đến mức độ nào mới có thể gọi là nhất? Nó vì một giây phút vui thích của bản thân khiến Cậu suýt nữa phải trở thành tội phạm giết người. Cậu cảm kích ôm Nó, Nó mỉm cười vuốt ve. Cậu nói “Có những cảm nhận khiến cho người ta phải cảm hận, chẳng hạn như khi em bắt đầu xuất hiện trong cuộc đời tôi. Thế nhưng có những cảm nhận đôi khi lại khiến người ta phải sợ hãi, là khi em bắt đầu phải rời xa tôi.” Cậu nói, “Jung Soo Yeon, em vĩnh viễn không biết tôi hận em đến cỡ nào, cũng không biết tôi quan tâm em biết bao.” Cậu vẫn không yêu, chỉ nói quan tâm. Nó gật đầu thâm hiểu trong lòng, nhưng không thể mở miệng nói ra được. Cậu nói, “Kỳ thật em có thể liều mạng cứu tôi, điều này vốn không có gì để tin tưởng hay nghi ngờ. Dựa theo tính cách yêu hận của Jung Soo Yeon có cái gì là không thể làm. Tôi thậm chí nghĩ có khả năng đây là trò đùa do em tự biên tự diễn sắp đặt. Chỉ là, lúc trông thấy em nằm trong bệnh viện, tôi mới bất chợt cảm thấy em cũng không mạnh mẽ như vậy. Cũng chỉ là, buổi sáng hôm đó em ra khỏi nhà, sau khi tôi tỉnh dậy đột nhiên không thấy bóng dáng em, không ai lén lút lút lút đến hôn tôi, mà tôi cũng không cần phải giả vờ ngủ say làm bộ cái gì cũng không biết. Tôi mở điện thoại tìm số của em, lại phát hiện ra mình không hề lưu. Tôi dựa theo trí nhớ để gọi, nhưng vẫn có mấy số không thể nhớ ra được. Jung Soo Yeon, em nói xem em sống cùng tôi hai năm, vì sao đến số điện thoại của em tôi cũng không nhớ. Còn nữa, tôi đi tìm em, nhưng lại phát hiện ra tôi không biết bất kỳ chỗ nào em thường hay đến, thậm chí nghĩa trang chôn cha em tôi đều không thèm quan tâm, cũng giống như đối với em. Đến tận lúc đó tôi mới giật mình khiếp sợ, tôi nghĩ thật ra tôi có thể đối xử với em tốt một chút.”

Nó mỉm cười với Cậu, Cậu bộc lộ rất thẳng thắn. Cậu nhìn Nó như vậy một lúc, bỗng nhiên hít một hơi thật sâu đến siết chặt Nó, giọng nói phút chốc thay đổi. “Cho nên, cảm ơn em giờ phút này đã tỉnh lại, em làm hại Yoong nhiều như vậy, nếu còn để Yoong phải thành kẻ sát nhân, sớm muộn gì em cũng sẽ gặp báo ứng.” Nó nép trong ngực Cậu cười lạnh lạnh, giống như tất cả mọi lần trong quá khứ, tiếng cười thanh thúy như chú chim non, Nó nói: “Yoongie ah, em yêu Yoong.” Đây là mục tiêu một đời này của Jung Soo Yeon, theo đuổi duy nhất khi còn sống trên đời của Jung Soo Yeon. Cậu càng ôm chặt Nó, thanh âm lại kiên quyết, Cậu nói: “Đừng quên lời thề khi kết hôn của Yoong, Jung Soo Yeon, đời này em vĩnh viễn cũng không nghe được câu nói đó.”

TBC

8. Chap 7 End

CHAP VII - 1 : Jung Soo Yeon Em giỏi lắm

Trời xám ...

Gần đây những cơn đau đớn đến tìm đến Nó ngày một nhiều hơn , có những đêm Nó hoàn toàn không ngủ được . Chỉ biết cắn răng nắm chặt gra giường hoặc cố gắng rời khỏi vòng tay Cậu mà lách ra ngoài sofa . Thuốc thang bây giờ đối với Nó dường như không còn tác dụng , uống bao nhiêu nhiều tiêm bao nhiêu cũng không làm giảm đi sự khổ sở của Nó ...

Nó vẫn trưng bộ mặt bình thường trước mặt Cậu vẫn uống thuốc mà Cậu đưa cho Nó , vẫn tỏ ra khỏe mạnh cười tươi mà xuống bếp làm cho Cậu món mì trộn vào mỗi sáng , vẫn nằm ngủ quên ở sofa đợi Cậu đi làm về Nhưng dần dần Nó cảm thấy rất mệt mỏi , Nó không thể dậy sớm để làm thức ăn sáng cho Cậu , cả ngày Nó chỉ muốn nằm ườn ra mà ngủ , thậm chí có khi Nó ngủ liền 2 ngày tỉnh dậy đã thấy Cậu nhìn Nó bằng đôi mắt thâm quầng , chân mày Cậu chau lại , vầng trán đầy nếp nhăn như một bà cụ 80 tuổi ... Nó nhẹ mím cười vươn đôi tay gầy guộc nắm lấy bàn tay lạnh ngắt của Cậu ... Vẫn là câu nói đó “Yoongie ah ... Em yêu Yoong” ...

Nó đâu hề biết rằng , Nó khổ sở bao nhiêu thì Cậu còn khổ hơn Nó gấp trăm lần ... Nó đâu biết rằng mỗi khi Nó co quắp trên giường Cậu rất muốn ôm Nó vào lòng mà dỗ dành nhưng đành phải giả vờ ngủ say ... Nó đâu biết rằng khi Nó ngã xuống giường rồi cố gắng đi ra phòng khách Cậu đã cắn chặt môi mình đến bật máu vì xót xa Nó đâu biết rằng Cậu đã không còn thích món mì trộn nữa kể từ ngày Cậu bế Nó lên từ phòng bếp ... Nó đâu biết rằng những thứ mà Cậu cho Nó uống mỗi ngày chỉ là thuốc bổ và các loại Vitamint bình thường , vì Cậu biết thuốc đã không còn tác dụng với Nó ... Nó đâu biết rằng khi Cậu về nhà không thấy Nó ngoài phòng khách Tâm trạng Cậu hốt hoảng khôn cùng chạy thẳng vào phòng ngủ , Cậu thở phào khi thấy Nó nằm đó , nhưng mặt Nó đang đỏ *** lên , Nó sốt ... Nó đâu biết rằng Cậu đã lo sợ như thế nào khi Nó không chịu tỉnh lại , Bác Sĩ bảo cơ thể Nó yếu lắm rồi không dám dùng thuốc cho Nó , đành đợi Nó tự tỉnh lại , Nó đâu biết rằng khoảnh khắc nhìn Nó nhắm nghiền mắt nằm trên giường đối với Cậu là khủng khiếp thế nào , Cậu không dám rời Nó nửa bước , cũng không dám di chuyển ánh mắt chỉ vì sợ khi Nó tỉnh dậy sẽ không trông thấy Cậu ... Nó cũng đâu biết rằng Cậu đã nghỉ việc ở cơ quan , những khi ra ngoài chỉ để cùng Yuri tìm kiếm phương pháp chữa trị cho Nó ... Những khi về đến nhà thấy Nó co ro trên ghế bao lần nước mắt Cậu rơi xuống không kiềm được

Nó và Cậu cứ đi một vòng quanh như thế ... Cậu không chịu chấp nhận tiếng gào thét của trái tim mình ... Nó thì vẫn vậy không muốn Cậu có một chút bận lòng vì đơn giản là Nó yêu Cậu ... Nó sợ khi Nó đi xa Cậu sẽ nhớ Nó sẽ đau khổ vì Nó Nó đã từng nghĩ là Nó sẽ làm cho Cậu luôn nhớ đến Nó nhưng lúc mà áo Nó ướt vì nước mắt của Cậu thì Nó đã buông tay ... Nó nhận ra là Nó không muốn Cậu khóc , Nó chợt nghĩ nếu một ngày Nó không ở cạnh Cậu thì Cậu sẽ ra sao , đến bây giờ thì Nó cũng không dám nghĩ tới , Nó thà như trước kia Cậu hận Nó đến tận xương tủy có khi sẽ tốt hơn bây giờ

...

Trời quang ..

Nó biết bản thân mình rồi cuộc cũng sẽ không cầm cự được nữa , mỗi khi thức dậy là một điều rất khó khăn với Nó ... Thân thể của Nó hiện tại nhìn vào cứ như kẻ nghiện ma túy bị HIV thời kì cuối , chân tay khẳng khiu đến là đáng sợ , Nó gơ bàn tay lên mà mỉm cười vì đôi tay chỉ còn da bọc lấy xương ... Hôm nay bỗng dưng Nó thức dậy rất sớm , không thấy Yoona ở cạnh , Nó nghĩ rằng Cậu đã đi làm rồi , Nó ôm lấy gối mình nhìn ra ngoài cửa sổ , ánh nắng sớm trong trẻo từng giọt từng giọt rớt xuống rèm cửa ... Tâm trạng Nó cực kì thoải mái và minh mẫn ... Nó lại nhớ Cậu , Nó nhớ đôi môi quyến rũ ấy vô cùng ... Chợt Nó nhớ ra điều gì đó , bước xuống giường với sự giúp đỡ của cô Lee người giúp việc mà Cậu đã thuê kể từ khi Nó cứ nằm bẹp trên giường bất chấp sự phản đối của Nó ... Nó thay một chiếc áo sơ mi và khoát lên mình thêm một chiếc áo lông to sụ ... Với khả năng của Jung đại tiểu thư , không khó để Nó tìm ra số điện thoại của Nàng , và cũng không khó để Nàng cho Nó một cuộc hẹn , có lẽ Nàng không nỡ tiếc vài chục phút với một người sắp chết như Nó , Nàng chỉ thấy lạ là sao Nó lại muốn gặp Nàng , không lẽ Nó tìm Nàng cảnh

cáo rằng sau khi Nó chết Nàng cũng không được tiếp cận Yoona ... Bỏ qua những suy nghĩ của Nó và Nàng , cuối cùng thì họ cũng gặp nhau ...

Café Nightingale ...

Từ cổng bước vào Nàng đã nhận ra Nó đang ngồi gọn gàng ở cuối dãy kính , Nàng khá bất ngờ với bộ dáng của Nó , mới không gặp có bao lâu thôi mà Nó lại xuống sắc nhanh đến thế ... Nàng cúi chào Nó vì dù sao Nàng cũng nhỏ hơn Nó đến 2 tuổi ...

“Nếu tôi không nhầm thì cô là Seo Hyun ?” Nó cũng gật đầu chào Nàng

“Vâng , chị tìm em có việc gì ạ.” Nàng vẫn đang thăm dò Nó

“Seo Hyun , Seo Hyun ... Cái tên thật đẹp , và cô cũng rất đẹp nữa , thảo nào Yoongie yêu cô như thế “ Nó nhẹ mỉm cười

Thoáng nhìn trán Nàng vẫn không biết ý đồ của Nó là gì “Chị nói vậy có ý gì , em vẫn chưa hiểu”

Nó nhẹ mỉm cười rồi nhẹ nhàng đưa tay vuốt má Nàng , hành động này làm Nàng tròn mắt vì ngạc nhiên

“Yên Tâm , tôi không có ý gì hết chỉ muốn gặp em để trò chuyện thôi , em dễ thương quá ...” Nó lại cười

Thế là Nó bắt Nàng kể hết chuyện của Yoona từ lúc còn đi học đến khi Cậu và Nàng yêu nhau và tất tần tật chuyện mà Nàng biết về Cậu ... Thay cho thái độ e dè lúc đầu Nàng trải lòng với Nó , kể cho Nó nghe tất cả về Cậu ... Tiếng cười giòn tan của một góc quán tĩnh lặng , Nó và Nàng cứ như là tri kỷ trò chuyện rất rôm rả ... Nàng làm Nó cười ngất , cuối cùng chịu không được Nó cúi xuống ho sặc sụa , Nó cứ ho không dứt làm Nàng lo lắng đến bên cạnh đỡ Nó , Nó hươ tay tỏ ý không sao , khi ngược lên đã thấy máu thấm đỏ cả một vạt trước ngực áo sơ mi , máu lan ra cả tay đang bịt chặt miệng của Nó , máu theo kẽ tay cứ từng giọt từng giọt rơi xuống nhuộm đỏ cả chiếc áo sơ mi trắng mỏng Nàng thật sự hốt hoảng toan gọi người đến , lập tức Nó dùng cánh tay yếu ớt kéo vạt áo của Nàng

“Đừng ... Tôi không sao , đừng làm phiền người khác “ Nó dùng ánh mắt van cầu

“Nhưng ...” Nước mắt của àng cũng đã tự động rơi xuống

“Seo Hyun này , Cô yêu Yoona chứ ... Hãy trả lời thật lòng ...” Nó dùng ánh mắt chân thật nhìn Nàng

“Em ... “ Nàng ngập ngừng nhưng khi nhìn thấy ánh mắt của Nó “Em yêu Yoona ...” Trong mắt Nàng hiện lên tia bối rối

Nó mỉm cười mãn nguyện “Tốt rồi ... Rất tốt ... Ít nhất cũng có người thay tôi yêu thương cậu ấy “ Nó lại dùng ánh mắt khẩn thiết nhìn Nàng mà nói “Hãy mang đến hạnh phúc cho Yoona nhé , Tôi đã cướp cậu ấy từ trong tay cô , giữ lấy thân xác cậu ấy hơn 2 năm nay , nhưng tôi biết trong tim cậu ấy mãi mãi không có chỗ cho tôi , tôi biết mình cố chấp những giờ phút này tôi đã quyết định buông tay , chỉ van cầu cô mang đến hạnh phúc cho cậu ấy , bù đắp lại khoảng thời gian cậu ấy đau khổ bên tôi . Xem như kiếp này tôi nợ cô một ân tình ... Tôi chỉ mong cậu ấy có hạnh phúc ...” Nước mắt hòa với máu ướt đầm khuôn mặt Nó .

Nàng hoàn toàn bất ngờ ... Nhưng rất mau chóng lấy lại bình tĩnh , Nàng nâng Nó dậy nắm chặt tay và nhìn vào mắt Nó ... “Chị sai lầm rồi , một sai lầm rất nghiêm trọng , trái tim của Yoona ... Sớm đã không còn nằm ở chỗ của em ...” Một tia tổn thương ánh trong mắt Nàng

“Mặc kệ như thế nào , chỉ van cầu cô mang hạnh phúc đến cho cậu ấy ...” Cuối cùng Nó cũng đã quỳ trước mặt Nàng

Nàng gấp rút nâng Nó dậy “Việc gì phải thế , em yêu Yoona nhưng em rất lý trí , em không giống chị , sẽ không chấp nhận một linh hồn không nguyên vẹn ở cạnh mình ... Điều duy nhất em có thể hứa với chị chỉ là em sẽ ở cạnh cậu ấy khi nào cậu ấy thật sự cần đến em ...”

Nó định nói thêm nhưng với sự kiên định của Nàng , Nó đành nhỏ giọng “Cảm ơn cô ...”

Nàng với tay lấy áo khoác rồi đưa Nó vào phòng vệ sinh lau chùi sạch sẽ những vết máu dính trên người Nó , chỉ có chiếc áo sơ mi là không thể tẩy rửa , Nàng đành lấy chiếc áo lông cừu che chắn cho Nó , chạm vào thân thể của Nó , Nàng cũng không tránh khỏi đau lòng mà rút một giọt nước mắt ... Nàng đưa Nó về

nhà cũng đã quá trưa , Khi mở cửa dều Nó vào trong thì đã thấy Yoona ngồi ở sô pha , đầu cúi gằm . Nghe tiếng động Cậu ngẩng mặt lên đã thấy Nó và Nàng đứng đó , bất ngờ vì trông cậu lúc này rất đáng sợ , 2 mắt đỏ lừ , khuôn mặt trắng bệch

“Yoona ..” Nàng khẽ gọi ...

Cậu đứng phắt dậy , mạnh bạo cầm lấy tay Nó rồi nói với Nàng “Seo Hyun ... Mình có chuyện muốn nói với Soo Yeon , cậu về trước nhé , mình sẽ liên lạc sau .”

“Nhưng chị ấy ...” Nàng định nói gì đó , nhưng nhìn thấy Cậu đáng sợ như vậy Nàng đành quay bước

Nhẹ nhàng đóng cửa khi Seo Hyun đã đi khỏi , Yoona quay vào nhà đã thấy Nó mặt mày dựa vào sô pha , Cậu tiến đến mạnh bạo nắm tay lôi nó dậy hét lớn

“JUNG SOO YEON “ Cậu làm Nó giật mình mở mắt hoảng sợ nhìn Cậu , Cô Lee nghe tiếng hét cũng chạy ra xem có việc gì thì bị Cậu cầm lấy cái ly trên bàn ném vào vách tường và lại hét lên “CÚT NGAY” ... Cô Lee hoảng quá chạy thẳng vào bếp ...

TBC

CHAP VII - 2 : Jung Soo Yeon Em giỏi lắm

...

Bất ngờ vì cơn thịnh nộ của Yoona , Nó vẫn chưa hiểu Cậu là đang tức giận cái gì , chỉ thấy cực kì hoảng sợ bởi bộ dáng của Cậu lúc này ... Nó chưa kịp định thần đã thấy đau nhói ở hai vai , Cậu đang siết chặt vai Nó , mắt long lên như có lửa ...

“Jung Soo Yeon ... Rốt cuộc là cô muốn cái gì hả ... Ai cho phép cô ra ngoài ...” Cậu vẫn hét lên

Nó bỗng hiểu ra vấn đề , một cảm giác hạnh phúc len lỏi , nhưng Nó muốn đùa giỡn với Cậu một chút ...

“Em đi đâu là quyền của em , em đâu phải tù nhân của Yoong , chẳng phải Yoong thường muốn em cút khỏi mắt Yoong sao ...” Nó cảm thấy rất hả hê , lần đầu tiên Nó can đảm đến thế , chẳng nể nang mà phản bác Cậu .

Nhưng Nó đâu biết rằng đã chọc vào điểm cực hạn của Cậu , vừa dứt câu nói đã thấy môi của mình đã bị Cậu đóng chặt , Cậu mạnh bạo cắn mạnh vào môi Nó , một mùi tanh tươi xông vào tận óc , lần này không phải là máu ở mũi , cũng không phải là máu của Nó tự có , mà lần này máu Nó đổ vì sự điên cuồng của Cậu ... Cậu tham lam cắn chặt Nó không buông , rút hết không khí trong phổi Nó cũng như toàn bộ sức lực còn lại , đến khi thấy Nó dường như đã không còn phản ứng Cậu mới phát hoảng buông Nó ra ... Nó đổ ập xuống ...

Cậu quay lưng đi vẫn giọng điệu tức giận “Tôi nói cho cô biết , dù gì thì tôi cũng là chồng cô , từ nay về sau không được sự cho phép của tôi cô không được bước ra ngoài , đừng để tôi phải tìm người về giám sát cô , còn như thế này một lần nữa thì đừng trách tôi ... Cô còn không nhìn xem cái bộ dạng của mình giờ ra sao , thật không biết xấu hổ ...”

Như chợt nhớ ra điều gì đó Cậu quay lại , thấy gương mặt Nó giờ đã trắng bệch ôm ngực thở hổn hển , Cậu cũng xót xa nhưng vẫn quyết định cho Nó một bài học , Cậu lại tiếp tục truy vấn “Cô tìm Seo Hyun làm gì , gây chuyện chưa đủ hay sao mà còn đi tìm cô ấy , tôi nói cho cô biết Seo Hyun không phải là người mà cô có thể điều khiển ...”

Nó rốt cuộc cũng biết rằng Yoona thật sự đã nổi điên , Nó lo sợ cất tiếng “Em chỉ muốn mang trả Yoong lại cho em ấy ... em biết là em nợ cô ấy ... Em ... cũng muốn trả lại sự tự do cho Yoong , bây giờ Yoong có thể thoải mái mà đến với em ấy , em sẽ không cố chấp mà giữ Yoong lại bên mình ...” Nó chưa kịp nói hết ý của mình thì đã thấy gương mặt Cậu kẻ sát , lại là ánh mắt đáng sợ đó ...

Cậu gắng từng tiếng “Tôi nói cho cô biết , cô nợ tôi là cả một đời người , vì vậy khi nào trả là quyền quyết định của tôi , khi tôi chưa cho phép thì mãi mãi cô cũng không được rời khỏi tôi , đừng bao giờ suy nghĩ sẽ một lần nữa điều khiển cuộc đời tôi ...” Xô mạnh vai Nó Cậu đi thẳng vào phòng sách ..

Nó nhìn theo bóng Cậu cơn đau nhói từ lồng ngực kéo đến , một ngụm máu đỏ phụt ra từ miệng Nó , Nó tự lẩm bầm một mình “Hay lắm , lần này không những là mũi mà còn có cả miệng , có lẽ phải đi thật rồi ...” Ý thức dần rời bỏ Nó , Nó co quắp ôm lấy ngực , trước khi bóng tối hoàn toàn bao trùm , Nó vẫn cố gắng nói trong vô thức “Yoongie ah ... Em yêu Yoong” ...

Cơn tức giận đang thiêu đốt Cậu , bỗng nhiên về nhà không thấy Nó , cô Lee cũng không biết Nó đi đâu , Cậu như phát điên lên vì không cách nào tìm ra Nó , chỉ biết bất lực ngồi ở sô pha mà chờ đợi ... Cảm giác bất lực , từ lúc nào Cậu đã nhận ra rằng Nó quan trọng thế nào đối với Cậu , giây phút này Cậu thấy sự biết thế nào là “Lo đến chết” ... Chỉ cần bây giờ Nó xuất hiện thì mới có thể giải thoát Cậu khỏi cái cảm giác khủng khiếp thế này ...

.... Nhưng Cậu thấy rất lạ , sao hôm nay Nó không đuổi theo mà năn nỉ Cậu , bình thường có lẽ Nó đã lao vào phòng ôm lấy Cậu , vùi mặt vào lưng Cậu mà nỉ non “Yoongie ah ... Em yêu Yoong ...” ... Đã một giờ trôi qua Cậu vẫn yên vị trong phòng sách , cơn giận cũng đã giảm bớt ít nhiều , Cậu vẫn không thấy Nó có động tĩnh gì , không kềm được Cậu hé cửa phòng nhìn ra , qua khe cửa Cậu thấy Nó vẫn nằm đó , tư thế rất lạ , như phát hiện ra gì đó Cậu lao đến cạnh Nó , máu đã thấm ướt mái tóc vàng của Nó , hơi thở của Nó giờ mỏng manh như hạt bụi , Cậu hoảng loạn ôm Nó vào lòng cúc áo khoát của Nó trượt ra để lộ chiếc áo sơ mi đỏ chói với những vết máu đã khô Cậu thật sự hoảng loạn gất gao mà ôm lấy Nó ... Gọi tên Nó “Soo Yeon ... Soo Yeon”

Cô Lee từ phòng bếp nghe có động tĩnh nên nhìn ra , thấy tình hình như thế , cô cố gắng vực Cậu dậy , nhưng Cậu cứ như đứa bé sợ mất Mẹ cứ ôm chặt Nó không buông , khi nhân viên bệnh viện đến , khó khăn lắm mới tách được Cậu ra khỏi Nó , họ đưa Nó lên xe với Cậu đang đuổi theo phía sau , 3 bước chạy thì một bước ngã , cậu cứ ngã xuống rồi đứng dậy mà đuổi theo , cuối cùng thì Cậu cũng đã ở trên xe với Nó ... Dù đã làm rất nhiều cách nhưng các nhân viên y tế vẫn không thể tách bàn tay của Cậu ra khỏi tay Nó ... Cậu không muốn họ đem Nó rời xa Cậu ...

Yoona không nhớ họ đã làm gì Nó , chỉ thấy máu , rất nhiều máu , những con người mặt áo trắng kia cứ càn tằm nhìn của Cậu ... Cậu chỉ thấy người Nó nảy lên rồi đổ vật xuống ... Cứ như thế Không biết là đã qua bao lâu hiện giờ thì chỉ có mình Cậu ở cùng Nó trong một căn phòng đầy thiết bị , những tiếng của máy móc làm Cậu cảm thấy rất phiền , Cậu chỉ muốn bế Nó về nhà đặt lên chiếc giường tĩnh lặng của hai người , Cậu biết Nó rất ghét nơi này ... Nhưng Yuri bảo với Cậu rằng chỉ khi nào Nó tỉnh dậy thì mới được mang Nó đi , Seo Hyun cũng đến vài lần , cũng rơi nhiều nước mắt , Yuri cũng khóc ... Duy chỉ có Cậu là rất điềm tĩnh , từ đầu tới cuối mọi người chỉ thấy trong mắt con người cương nghị ấy sự tĩnh lặng ... Cậu vẫn gất gao nắm chặt tay Nó

“Jung Soo Yeon ... Em giỏi lắm ...” Cậu nói đầu tiên sau 5 ngày kể từ khi Nó nằm đây , Cậu cũng không ngờ câu nói đầu tiên này vừa như trách cứ , vừa như cảm thán , lại mang một cảm giác chua xót đến nghẹn ngào ... “Em có biết em giỏi đến thế nào không , rốt cuộc em cũng đã làm được rồi Em vui rồi phải không , cuối cùng thì Yoong cũng yêu em , em dậy mà trả nợ cho Yoong đi chứ , bây giờ là Yoong đang đòi nợ em đây , em lấy đi cuộc đời Yoong thì bây giờ em hãy dùng cuộc đời của mình mà trả cho Yoong ... Dậy mà nghe Yoong nói câu nói đó , chẳng phải em là rất muốn nghe câu đó sao” Siết chặt tay Nó , Cậu rốt cuộc cũng rơi nước mắt mà nói trong nghẹn ngào “Jung Soo Yeon ... Yoong yêu em ... Soo Yeon ah ... Yoong rất yêu em , Yoong không thể nào mất em ...” Cậu gục đầu vào bàn tay đầy dây nhợ của Nó ...

.... Thật ra Nó đã tỉnh dậy lâu rồi kể từ khi Cậu cất tiếng nói đầu tiên ... Rốt cuộc tử thần cũng buông tha cho Nó lần này , có lẽ ông ấy còn muốn hành hạ Nó thêm một chút nữa , Nó nghe tất cả những lời mà Yoona nói với Nó , nhưng không hiểu sao Nó lại không thấy vui như Nó từng tưởng tượng , Nó lại cảm thấy rất lo lắng , cuối cùng Cậu cũng nói yêu Nó , nhưng cũng đồng nghĩa khi Nó mất đi Cậu sẽ rất đau khổ ... Nó cảm thấy rất khổ sở , còn hơn cả lúc Cậu hất hủi Nó Nó chậm chậm mở mắt , Cậu mỉm cười nhìn Nó ... Nó mấp máy môi tiếng nói nhẹ như làn gió ... “Yoongie ah ... Em yêu Yoong ...” ...

Cậu nhẹ nhàng ôm gọn Nó áp mặt Nó vào ngực Cậu ... “Soo Yeon này ... em nghe đi , hiện giờ nó đập là vì em đây ...” ... Nó áp sát tai vào lồng ngực Cậu , cảm nhận rất rõ ràng từng nhịp đập ... Cậu lại thủ thủ “Soo Yeon ah ... nghe cho kĩ nhé ... Yoong ... Yê” Cậu nói chưa kịp hoàn chỉnh thì Nó đã dùng môi mình nhẹ nhàng áp lên môi cậu ... Buông Cậu ra , Nó mỉm cười ... “Yoongie ah ... Em muốn về nhà ...” Nó không muốn Cậu nói lời yêu Nó , câu nói đó làm Nó rất khổ sở ...

Cậu đưa Nó về nhà , an an mà qua hai tuần , tuy không nói yêu Nó nữa nhưng bản thân Cậu cũng biết không còn nhiều thời gian nữa , đêm nào Cậu cũng chỉ chấp chờn , chốc chốc lại đưa tay lên ngực Nó để chắc rằng nơi ấy vẫn còn hoạt động , lạ là sau khi ở Bệnh Viện về Nó không phát bệnh lần nào nữa , hoặc là Nó giỏi che giấu ...

Hôm đó đã là 3h sáng , Nó hoàn toàn không hề chớp mắt, hơn nữa tinh thần vô cùng phấn chấn. Nó nhìn bốn phía xung quanh và cả Yoona Phòng Nó đã sớm trở thành một nửa phòng khám chữa bệnh, nhiều dụng cụ thường dùng trong phòng khám đều có. Nó rời giường, lấy bộ quần áo mình thích nhất trong tủ quần áo, sau đó trang điểm thật đẹp, sắc mặt hồng hào một cách khó tin, đây là lần mà Nó xinh đẹp nhất trong mấy tháng gần đây. Nó đến phòng sách cầm lấy một chiếc đĩa CD . Nó chuẩn bị tốt mọi thứ, đi gọi Yoona dậy. Đánh thức Yoona cũng không làm Nó mất sức lắm. Sau tai nạn xe cộ, Cậu luôn luôn tỉnh ngủ. Nó chỉ mới cộ nhẹ vào Cậu như con Mèo nhỏ, Cậu đã tỉnh lại rất nhanh, mở mắt ra nhìn Nó, bật dậy, đôi mắt thâm thúy càng thêm sâu sắc tựa hồ có lời muốn nói, nhưng nhìn Nó cả người ăn mặc gọn gàng xinh đẹp hình như đoán được điều gì, cuối cùng lại chẳng nói gì cả.

Nó ngồi ở ghế trên cạnh Cậu , nhìn Yoona lái xe. Gió lùa qua kẽ tay, ấm áp mà dễ chịu. Lúc này đã qua nửa đêm, ít người, xe cũng ít. Đèn đường mờ vàng xen lẫn sương mù, chiếc xe một mình một đường chạy trên đường núi quanh co. Nó muốn đến ngọn núi cao nhất thành phố, cùng với người Nó yêu nhất. Nó nhìn thành phố rực rỡ ánh đèn biến thành những bóng mờ ngay trước mắt, Nó hà hơi lên mặt kính.

Nó dùng máy ảnh chụp hình, giữa gió và sương mù phe phất, giữa cỏ xanh và lá cây xào xạc, ở bên cạnh người Nó yêu. Nó đặt ảnh chụp một khung ảnh đã chuẩn bị sẵn rồi đặt ngay ngắn trước vô lăng . Nó muốn có một tấm di ảnh thật hoàn mỹ, không phải để cho Yoona, mà là cho bản thân mình sau khi chết. Yoona dừng xe ở đỉnh núi, bốn phía yên tĩnh lạnh buốt, không có ánh trăng, không có ánh mặt trời, chỉ có ánh mắt của Cậu. Yoona cúi đầu nhìn Nó, tà váy bay phấp phới, Nó cười.

Gió núi mơn man những nếp nhăn trên khóe mắt Cậu. Cậu dịu Nó xuống xe đợi mặt trời lên, Cửa xe vẫn mở giọng hát của Mỹ Tâm cứ da diết men theo triền núi “Mùa đông qua cơn gió lạ, tình đôi ta như chiếc lá .. Nhẹ rơi xuống rơi lững lờ ...” Nó quay sang Yoona nói, “Em không mong đợi đến kiếp sau, không hối tiếc kiếp này, thậm chí cũng không cần đến trọn kiếp này của Yoong.” Cậu cuối cùng sẽ giống như những người bình thường khác, mà Nó thì đã không còn trên thế gian này, không có tuổi thọ.

Tia nắng ban mai cùng mưa sương cuối cùng nhạt nhòa tan biến, cỏ cây và dây leo vẫn cứ sinh sôi như thuở ban đầu ... Nó lầm lẩm hát theo bài hát “Một Phút Cô Đơn” ... Hát được nửa chừng Nó đã không còn sức. Nó nói một cách rất chính đáng: “Yoongie ah, em mệt rồi, muốn ngủ một giấc, Yoong không được đánh thức em nhé. Nếu không, em quyết không thèm để ý tới Yoong nữa.” Nó nhấn mũi nhui vào ngực Cậu ... Cơ thể Yoona cứng nhắc mà ấm áp, đem Nó ôm lấy. Nói một câu “Được rồi”. Nó nghĩ đây là lần cuối cùng có thể cảm nhận được sự gần gũi vô hạn của Cậu, Nó dựa vào lồng ngực Cậu, cúi đầu nức nở, “Yoongie ah , lúc mặt trời ló dạng, Yoong không được nhìn em”. Yoona gật gật đầu.

“Lúc mặt trời ló dạng, Yoong cũng không được nhìn em.”

Cậu lại gật đầu. Nó nói “Yoongie ah , em rất thích lời Yoong nói với em ở bệnh viện, có một số lời nói nếu không nói ra sẽ không trở thành sự thật.” Cậu thoáng giật mình ... Nó đã dần dần mỗi một cực độ, cuối cùng nhắm mắt lại. Nó nhìn thấy ánh mặt trời hiện ra trước mắt, màu vàng rực rỡ huy hoàng thắm đẫm núi sông, cơ thể dần dần nặng nề, linh hồn bắt đầu trôi nổi. Nó quay đầu lại nhìn Cậu ... Đầu đó giọng Mỹ Tâm vẫn vang lên “Mùa trước mình vẫn có nhau Vì em vì em phải không ... ”

Cậu ngồi ở nơi đó, Nó vẫn luôn nằm trong lòng Cậu, thân thể không hề lạnh lẽo, còn ấm hơn, chỉ là trở nên không còn chút hơi sức nào. Đầu Nó gục xuống, Nó nâng dậy, lại gục xuống, lại nâng lên, lặp lại ba lần như thế, Cậu không còn nghị lực nữa. Chờ mặt trời ló dạng một lần nữa, Cậu ôm lấy Nó, đặt lên ghế , thắt chặt dây an toàn cho Nó. Yoona lái ô tô về nhà, đặt em nằm ở trên giường. Rồi gọi điện thoại cho Yuri cùng Seo Hyun ...

Cậu ngồi đó nhìn Nó , an bình đến lạ , 20 phút sau đã nghe tiếng chuông cửa , Cậu còn tưởng là Yuri cùng Seo Hyun đến , mở cửa ra đã thấy một nhóm đông người mặc vest đen với chiếc quan tài trắng đứng trước cửa. Nhìn thấy Cậu bọn họ chào, nói: “Thưa cô xin chào, chúng tôi là người lúc trước Lão chủ tịch còn sống đã giao nhiệm vụ tổ chức tang lễ cho Jung đại tiểu thư.” Miệng rất khát, Cậu đến chỗ máy đun nước

rót nước uống. Appa Jung đúng là có lý trí hơn Nó, ông đã sớm dự đoán được ngày này. Nhất định là ông thấy Cậu sẽ không yêu con gái ông, cho nên vì không để Nó phải chịu một chút uất ức, chuẩn bị trước tất cả mọi việc. Cậu nhìn bọn họ lau người cho Nó, thay quần áo, trang điểm ngay trước mắt mình. Lớp trang điểm của Nó bị lau khê khàng, rồi thợ trang điểm chuyên nghiệp bắt đầu bôi son trát phấn cho Nó. Cậu có cảm giác Nó vô cùng yên tĩnh, yên tĩnh hơn bất cứ lúc nào trong dĩ vãng.... Cậu bỗng nghĩ rằng Nó vẫn chưa rời đi, Cậu xách áo khoát bỏ mặt tất cả lao ra khỏi nhà, vừa ra cửa đã đụng phải Yuri, Cậu ngăn lên nhìn Yuri rồi vẫn leo lên xe mà phóng đi ...

Người đến đưa tiễn Nó rất đông, Cô cũng không ngờ người chịu ơn của gia tộc Jung lại nhiều đến như thế, Cô tất bật lo cho tang lễ của Nó, khách đến thì Cô phải trả lễ, chỉ khi có được một chút tĩnh lặng vào giữa đêm Cô mới dám rơi nước mắt, Cô phải thật kiên cường để lo cho giây phút cuối cùng của Nó ... Suốt thời gian diễn ra tang lễ chỉ có Seo Hyun tất bật cùng với Cô, hai người dường như tìm được sự đồng cảm bên nhau ... Nhưng tuyệt nhiên không hề thấy bóng dáng của Cậu ... Kể từ ngày ấy họ đã không thấy Cậu...

Một tháng sau rốt cuộc Cậu cũng quay về căn nhà của hai người ... Vẫn điềm tĩnh nằm ở sofa ... Qua camera theo dõi Yuri biết Cậu đã về, Cô báo cho Nàng, tối hôm đó Nàng đến tìm Cậu vừa bấm chuông cửa thì Yoona đã mở cửa ôm chầm lấy Nàng ... “Soo Yeon, rốt cuộc em cũng về. Yoong nhớ em quá ...” Cậu gắt gao ôm lấy Nàng kéo Nàng vào phòng ngủ ... Cậu với tay ngang qua chiếc chăn tơ tằm, sờ soạng vị trí của Nó.

Hết sức rõ ràng, Cậu gọi tên Nó, Cậu cởi cúc áo của Nàng, lần này thật sự là Cậu chủ động, Nó cúi đầu xuống chần, cong người khom lưng, bắt đầu từ trên lưng Nàng ngửi ngửi hít vào, như con mèo đói ngửi thấy mùi cá tươi.

Yoona thấy toàn thân mình đều nóng lên, Cậu ôm lấy Nàng vào lòng. Nó chăm chú nhìn vào mắt Cậu giả hoạt cười. Cậu không đợi được cởi hết tất cả quần áo, cúi mặt đưa lưỡi đi vào.....

Sau đêm đó không ai còn thấy Cậu đâu nữa ... Có người bảo Cậu vẫn tiếp tục sống với ảo tưởng của riêng mình nhưng hơn ai hết Cậu rất tỉnh táo ... Hằng năm khi đến ngày giỗ của Nó, Cậu vẫn đứng ở góc khuất đợi cho Yuri và Seo Hyun lần lượt đi khỏi Cậu mới từ từ đến bên nó vuốt lên khuôn mặt đang tươi cười cùng dòng chữ “Jung Soo Yeon” trên Mộ ... Năm nào Cậu cũng chỉ nói với Nó đúng một câu

“Soo Yeon ah Yoong yêu em”

END

Nếu bạn nào không thích cái End này thì có thể đọc tí phần này

20 năm sau

Chào các bạn mình là Im Yoong ... Omma mình là Seo Hyun, mình không có appa, mình cũng không biết vì sao như thế, Omma mình chỉ bảo đó là một sai lầm ... Nhưng Omma mình rất yêu thương mình nhé, mình là nhất thôi kekeke .. Hiện tại mình là sinh viên của trường Mỹ thuật ... Mà hôm nay không hiểu sao trường mình bỗng dưng náo nhiệt hẳn lên, hình như đại biểu của tập đoàn Jung đến nhập học thì phải ...

Ồ ... Đến rồi kìa, một đoàn xe hơi bóng loáng dừng trước cổng trường, hai người mặc vest đen bước xuống đứng trước cửa chiếc Audi A8, cửa xe mở ra ... “Woaaaaaaaaaaaaa Sao đẹp quá vậy, một mái tóc vàng óng, một bộ váy trắng muốt ... AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA ... Tôi chính thức bị sét đánh”

.....

Chào các bạn mình là Jessica Jung ... Appa mình là Kwon Yuri, Omma mình là Jung Soo Jung, đừng nhầm tưởng mình mang họ Mẹ nhé, đây là họ mà appa mình buộc mình phải theo, từ nhỏ mình đã được Appa ra lệnh là tất cả các hài tử sau này của mình, của con mình, cháu mình Đều phải mang họ Jung ... Haizzz thật sự là có hơi phiền, nhưng Appa bảo đó là bốn phận của con cháu nhà họ Kwon, dù sao thì Appa mình vẫn là nhất, những điều Appa dạy chắc chắn sẽ không sai ... Hôm nay là ngày nhập học đầu tiên kể từ khi tỉnh từ Mĩ về ... Ngôi trường này cũng lớn ghê đó chứ ... Chưa kịp thưởng thức hết phong cảnh thì có một con Nai lai Cá Sấu tiến đến bên mình rồi đưa tay ra “Chào Cậu mình là Im Yoong chúng ta làm

quen nhé” Tuy là con người trước mặt cũng rất chi là xinh đẹp , nhưng ai lại có thể sỗ sàng đến thế chứ , liếc cậu ta một phát mình buông 2 chữ “Nhàm chán ...” rồi quay lưng đi bỏ lại khuôn mặt ngố tàu kia ... Hí hí nói thật ra thì mình cũng bắt đầu thích cậu ta rồi

Tu Bi Con Ti Niu

ENDDDDDDDDDD

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mot-phut-co-don>